

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVIE ROSE

CAUGHT
BY THE
KINGPIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KINGPIN TARAFINDAN YAKALANDI

EVIE ROSE

Copyright © 2023 by Evie Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu hikaye bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak: © 2024 Evie Rose. Deposit Photos lisansı altındaki görseller. ✿

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENT NOTES

Bu içerik notları, okuyucuların isterlerse kendilerini bilgilendirebilmeleri için hazırlanmıştır. Bunlar film sınıflandırma notlarına dayanmaktadır. Bazı okuyucular bunları 'spoiler' olarak değerlendirebilir.

- Kötü dil: sık
- Seks: müstehcen konuşmalar içeren tamamen
- açıklanmış seks sahneleri Şiddet: sayfa içi ve dışı
- Diğer: ebeveynin ölümü, ebeveyn ihmali/istismarı, şüpheli rıza, kaçırma, esaret, yaş farkı, ilkel oyun, takip

CONTENTS

1. [Felicity_](#)
2. [Marco](#)
3. [Felicity_](#)
4. [Felicity_](#)
5. [Marco](#)
6. [Felicity_](#)
7. [Marco](#)
8. [Felicity_](#)
9. [Marco](#)
10. [Felicity_](#)
11. [Marco](#)
12. [Felicity_](#)
13. [Marco](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Instalove by Evie Rose](#)

[Eve Pendle adıyla yazan Evie Rose'dan Çağdaş Romantik](#)

FELICITY

Telefonumun çalmasından korkuyorum. Sadece mesajlar çok daha medeni olduğu için değil, kesinlikle öyle olsa da. Birinin telefonunun sizinle konuşana kadar ona bağırmasını sağlamak çok rahatsız edici. Dağınık bir pişirme anının ortasındaiken ve yumurtalı parmaklarınız, alnınıza bulaşmış tereyağı ve göğüslerinize bulaşmış un varken bir mesaj pingi panikle ellerinizi yıkamanızı gerektirmez.

Ne? Kaşındım vardı.

Hayır, telefonumun çalmasından korkuyorum çünkü her zaman babam yan odadan kalkıp bir şeyler talep ediyor

"Viski," diye bağıyor. "Ve misafirim için çay."

Emirleri mesajla daha iyi olur mu emin değilim aslında. Belki semafor?

Çaydanlığı koyup üzerimi temizlerken ve viskiyle süslü cam sürahiyi çıkarırken, misafirle yakınlık hissediyorum. Babamın şeffaf bej oje çıkarıcısını -pardon, viskiyi- bir kez koklayınca kusasım geliyor. Babam gerçekten seviyor gibi de değil. Pahalı şişeleri indirimli olanlarla değiştirdiğimde

farkı fark etmiyor. Bu zevksizlik sonunda ona küçük kölesini, yani beni kaybettirecek.

Telefonuma gelen mesajları dört gözle beklediğim kısa bir zaman vardı. İlk kaçış girişimlerimden birine para kazandırmak için aşk romanlarının beta okumalarını yapıyordum ve yeni bir müstehcen hikaye geldiğinde ya da bir yazar yorumlarım için bana teşekkür ettiğinde kalbim helyumla doluyordu.

Tüm kazancımın çalındığını fark ettiğimde babamın telefonumu dinlediğini öğrendim. Sorduğumda buna "kira" diyen babam, şikâyet ettiğimde fedailerinden birine karnıma yumruk attırdı.

Artık şikayet etmemeye çalışıyorum.

Resepsiyon odalarının en , eski ve rahatsız mobilyalar ve yaldızlı çerçeveler içinde çamurlu manzara resimleri. Babamın konuştuğu adamın sırtı bana dönük. Kıvrıcık kırpılmış saçları o kadar siyah ki, mavi bir parıltının yanı sıra gümüş benekleri de var ve geniş omuzları, dokunmadan sıcak tutacağını bildiğim ince gri yün bir takım elbise ile kaplanmış.

Babamın omuzları kulaklarının yanında, bir mafya patronu için alışılmadık derecede gergin. Tepsiyi onunla meçhul adam arasındaki alçak masaya boşaltmaya başladığımda beni görmezden geliyor.

"Bu mükemmel bir yatırım fırsatı. Kendime saklamayı tercih ederdim ama sermayemin bir kısmı şu anda bağlı durumda."

Fincanları ve tabakları yerleştirirken alaycı bir şekilde homurdanmamayı başarıyorum. Bağlanmış mı? Evet. Parası, borçlu olduğu Westminster mafyasına çok bağlı. Bu adam yatırım yaparsa soyulacak. Muhtemelen bunu hak ediyordur, o da diğerleri gibi yaşlı bir mafya olacak-

Babamın kandırmaya çalıştığı adama baktım ve yakalandım.

Gözleri. Açık maviler ve bana bakıyorlar. Başımın üzerinden değil ya da boş spekülasyonlarla göğsümü incelemiyor.

Sanki dış görünüşümü ve bu şekilsiz koyu renk kıyafetlerimi çıkarıp atabilecek ve ruhumu oluşturduğunu hayal ettiğim pembe, yeşil ve mavi girdapları görebilecekmiş gibi bana bakıyor. Sanki donuk, renksiz gözlerimde yıldızları ve kahverengi saçlarımda gökkuşağını görebilecekmiş gibi. Bu adam benim sade görünüşüme ve çilli yanaklarıma çölde geçen haftaların ardından bir vahaymışım gibi bakıyor. Sanki güzelmışım gibi.

Ki bana defalarca öyle olmadığımı söylendi. Ama o, tamamen zorlayıcı.

Tam olarak yakışıklı değil. Kensington mafyası için çalışan, tasarımcı kıyafetleri ve pürüzsüz çeneleriyle kaygan ve gösterişli genç adamlar gibi değil. Hayır. Bu adam tam olarak olduğu gibi görünüyor: güçlü ve acımasız bir mafya patronu. Geniş omuzlar, kaslı kalçalar, bembeyaz manşetlerle açıkta bırakılmış bileklerde hafif bir tutam saç. Güçlü, tehlikeli, huysuz ve... Nazik mi? Muhtemelen son kısmı uyduruyorum ama gözleri kış buzulundan çok yaz sabahı gökyüzüne benziyor. Saçları tuzlu ve biberli olsa da çenesindeki kirli sakal siyah ve yanağından ince, kıvrımlı bir yara izi geçiyor.

Bu adam acıyı biliyor.

"İlginç." Adamın sesi kaba ve alçak, hafif aksanlı. İtalyan olabilir mi? Bakışlarını umursamaz bir tavırla babama çeviriyor, sonra bana dönüyor. "Bana potansiyel kârdan bahset."

Gözlerimi rolüme doğru sürüklerken boynum taş gibi gıcırdıyor. İçki servisi yapan isimsiz hizmetçi.

Babam dolandırıcılığıyla ilgili uzun ve kasıtlı olarak kafa karıştırıcı bir açıklamaya başlıyor. Terliyor ve gergin, otoriter görünmeye çalışıyor ama bu adam onu şaşırtmış durumda.

Adam baskın. Başka bir kelime yok. Açık renk gözleriyle bir kurt sürüsünün en güçlüsü. Burası onun evi değil, ama o son derece rahat. Arkasına yaslanıyor ve bir an için, tepsinin içindekileri masaya aktarmayı bitirirken göz ucuyla beni görebilmesi için böyle yaptığını düşünecek kadar benmerkezci oluyorum.

Babam için tam iki parmak viski dolduruyorum ve o yarısını yudumlarken, "Süt ve şeker ister misiniz efendim?" diye soruyorum.

"Marco."

Gözümü kırıştırdım ve neredeyse bunların hiçbirine sahip olmadığımı söyleyecektim. Ama onun adı. Tanrım, bu isim iliklerime kadar işliyor. Marco onun için tam olarak doğru isim. Açık sözlü ve açık sözlü ama aynı zamanda zengin ve lirik.

"Marco." Dudağımı ısıyorum ve adını tekrar tekrar kendime söylememek için başımı sallıyorum. Yine de kafamda tekrarlanıyor. Marco.

Sonra önemi kafama dank etti. Bir mafya babası. Marco adında.

Marco Brent.

Hala gidiyorum. Brent mafyasının liderini ben bile duydum. Tehlikeli. Gizli. Güçlü. Müstehcen derecede zengin. Marco Brent bir öcüdür, Londra'nın en gizli, en sinsi mafyasının başıdır. Brent, babamın adamları tarafından korku ve saygıyla fısıldanır.

"Süt, şekersiz. Teşekkürler...?"

"Felicity," diye ciyaklıyorum titreyen ellerimle sütü dökerken.

Bakışlarım Marco'nunkilerle buluştuğunda masanın diğer tarafından onaylamaz bir homurtu geliyor ve ikram ettiğim çayı alıp "Teşekkürler Felicity" diye mırıldanırken ağzında bir gülümseme hayaleti beliriyor.

Mutluluk anlamına geldiğini biliyorum ama insanlar adımı söylediğinde hiçbir zaman sevinç duymadım. Bu genellikle bulaşık yıkanması gerektiği ya da birinin kırk dakika içinde üç çeşit yemek yemesi gerektiği anlamına gelir.

Ama Marco adımı söylediğinde... bu mutluluk gibi hissettiriyor. Fokurdama, patlamalar, kahkahalar ve etrafta dönmeler, parlak renkli coşku. Korkmam gerekirdi, ama Marco tarafından kabul edilmek, serin ve canlandırıcı bir yüzmeden sonra güneşin ısıttığı bir havluya sarılmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

berrak yeşil-mavi okyanus. Bir sıcaklık ve rahatlık ürpertisi, tuz kokusu.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor babam .

Marco ayağa kalktığımda beni içine çekiyor, soluk mavi bakışları yavaşça siyah ayakkabılarımdan, çıplak baldırlarımdan, tam olarak tanımlayamadığım cızırtılı bir kumaştan yapılmış şekilsiz diz boyu siyah elbisemden yüzüme doğru sürükleniyor. Düzgün bir Fransız örgüsüyle geriye doğru toplanmış saçlarımı incelerken kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Yumuşak, uçuşan saçlarımın sık sık yaptığı gibi koyu renk bir tutamın gevşediğini ve yanağımın üzerinde dağınık bir şekilde uzandığını hissedebiliyorum.

Kulağımın arkasına bir dal süpürürken elimi hareketini yüz ifadesindeki açlıkla takip ediyor.

Bana odaklanması... Bana kendimi bu kadar özel hissettiren birini hatırlamıyorum. Aramızda bir bağ var. Suyun pudra şekerine dönüşmesi kadar anlık ve inkar edilemez. Ne kadar zengin olursa olsun, Marco'nun babamın hazırladığı fırında yirmi dakika fazla kalmış pastanın içinde kalmasını istemiyorum.

"Kek ister misin?" Tam babam "Brüt sermaye kazancı bileşik faizli olacak ve kriptoyu fıstık gibi gösterecek" derken ağzımdan kaçırıyorum.

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu olmaz-" Marco onun kesti. "Keklerinizden birini çok isterim." Tepsiyi kaptığım gibi dışarı fırlıyorum.

"Onunla dalga geçmeye gerek yok," diyor babam gür bir sesle. "Annesi benim fahişem olduğu için kendini özel bir şey sanıyor-"

Kapıyı kapattım ve labirent gibi bir yoldan mutfağa gittim. Dün pişirdiklerimi bir tepsiye yerleştirirken düşünmeme izin vermiyorum. Babamın en sevdiği süsleri -altın tozu- bulana kadar dolapları karıştırıyorum ve kreması ve kelebekleri özenle yapılmış birkaç kekin üzerine serpiştiriyorum.

Anlaşıldı mı? Umarım anlaşılmıştır. Biraz daha ekliyorum.

Ben içeri girerken babam hâlâ konuşuyordu. Büyük gümüş tepsinin kapılarla hokkabazlık yapması zor, ama onu seçtim çünkü uzun süre tutmak için çok büyük ve Marco'yu babamdan uzaklaştırabilir, böylece onu uyarabilirim.

Tepsiyi odanın diğer tarafındaki bir masaya, oturdukları yerden oldukça uzağa yerleştirirken Marco bana bakıyor.

"Gelip seçer misin?" Lütfen babam tipik bir tembel olsun.

"Sadece ikisini buraya getir," diye homurdandı babam. "Konuşmamız gereken acil bir iş var."

Ahhggg. Bu her şeyi mahvedecek.

"Evet, efendim." Ona efendim dememden hoşlanıyor. Kendini üstün falan hissettiriyor.

"Kendim seçeceğim." Marco'nun dudağı kıvrılır ve kasıtlı bir yavaşlıkla ayağa kalkar. Gözleri soğuk soğuk parlıyor ve kek tepsisine doğru yürüyüp bir eli cebinde uzanıyor. Acelesi yok.

Bol krema sürülmüş altın pastalardan birini alıp babamın yanına koşuyorum ve tabağa yerleştiriyorum. Kaşlarını çatıyor ve bana "Şansını zorluyorsun" anlamına geldiğini bildiğim bir bakış atıyor.

Bir gün buradan ayrılacağım ve bir fırın açacağım. Pasta yapma yeteneğimi yasal bir şirkete dönüştüreğim ve o kadar başarılı olacağım ki babamın mafya girişimi başarısız bir unutulmuş yumurta pastası gibi görünecek. Yasadışı olduğu kadar beceriksiz de.

Ne de olsa altı aydan uzun bir süredir, indirim yerine para iadesi sağlayan özel teklifler aracılığıyla market bütçesinden yavaş yavaş para aşırıldığımı fark etmedi. Beni ofisine çağırmasına ve her hafta fişteki her bir kalemi incelemesine rağmen, gerçekten neyin önemli olduğuna bakmıyor. Aslında yeni pijamalara ihtiyacım olmasına rağmen ucuz pijamalar gibi şeyler için homurdanıyor. Ama pahalı markalı konserve domatesleri ya da şekeri fark etmiyor.

Ve her hafta fazladan parayı cebime atıyor, kaçacağım gün için biriktiriyorum.

Bu arada, bana benden ziyade bana bakma nezaketini gösteren bu korkunç, yaralı krala yardım edeceğim.

Marco keklere bakıyormuş gibi yüzünü çevirmiş, ama ben ona doğru yürürken göz ucuyla izliyor.

"Hepsi mükemmel görünüyor," diyor ama pastalara değil bana bakıyor. "Normalde tatlıya düşkünlüğüm yoktur ama senin... pastan beni çok cezbetti."

Yüzündeki sınırsız arzu ifadesinden omurgamdan aşağı zevk akıyor. Tanrım, neden bir mafya babası olmak zorunda? Neden yeni hayatımı kurduğumda tanıştığım bir kek meraklısı olamıyor?

"Bunu seçme." Altınla kapladığım keklerden birini gösteriyorum. "Çok güzel ama süslemenin hiçbir tadı yok. Sade görünümlü olanlar daha iyi." Cümlemde herhangi bir tonlama yok ve aynı yorumu defalarca yaptığım için dinleyen kimse şüphelenmiyor. Ama Marco ne demek istediğimi anlıyor mu?

Bakışları dudaklarımda kalıyor ve kalbim hızla çarpıyor. "Katılıyorum. Gözden kaçanlar en tatlılarıdır."

Ama yine de keklere bakmıyor. Gösterdiğim pastanın altın olduğunu fark etmemiştir. Zenginliği simgeleyen pasta. Üstünde sadece altın parıltısı olan ama görüldüğü kadar değerli olmayanlar.

Onun yanına gidiyorum.

"Ona güvenemezsin," diye fısıldıyorum, kelimeler dökülüyor. "Bunları sen mi yaptın?" diyor babamın duyabileceği kadar yüksek sesle, sonra nefesinin altından ekliyor, "Sen

Tehlike mi? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bir kraldan mı? Çünkü bu annem için çok iyi oldu. Marco muhteşem, evet, ama bunun beni kandırmasına izin veremem.

"Hepsini kendim yaptım." Başımı sallayarak normal ses tonuyla cevap veriyorum, sonra da ekliyorum: "Westminster'a borcu var."

Kingpin tek kaşını kaldırıyor ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Oldukça yeteneklisin."

Evet, aslında öyle. Kimse beni dikkate almıyor ve ben kahvaltılarını hazırlarken ya da ikindi çaylarını servis ederken onlar gizli konular hakkında konuşmaya devam ediyor. Ve onun sırtması? Pah.

"Babamın ikinci adamının diz kapaklarını vurdular," diye tısladım.

"Medeniyetsiz domuzlar." Kelepçelerini düzeltiyor. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Alttan alta konuşuyoruz ve arkadaş olduğumuz kesin. Nedenini bilmiyorum. Ama o bana güveniyor, ben de ona güveniyorum.

Çünkü o seni gördü, diye küçük bir ses yükseliyor. Sen herkes için görünmezken o seni fark etti.

"Eğer bu kekleri satmaya karar vererseniz, bana haber verin. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Bana bakarken, sıcaklık tenimde alevleniyor ve nefesimi alıyor.

"Her zaman," diye ekliyor ve bu bir söz gibi geliyor.

Başımı sallıyorum ve Marco sonunda keklerle üstünkörü bir bakış atıyor.

"Bu benim." Keklerin en basitini aldı; benim seçeceğim keki. Beyaz tereyağı kreması ve üstünde bir dilim çilek. Zarif. Kağıdı açıyor ve ısıtıyor.

Çiğnerken ondan çiğ bir zevk ve takdir sesi geliyor. Hiç utanmadan onun karanlık ve kıllı çene çizgisine bakıyorum. Parmak uçlarımda altında nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Yutkunuyor ve Tanrım, boğazı. O kadar güçlü ve sert ki kalçalarımı birbirine sürme dürtüsüyle savaşıyorum. Kızarıyorum ve bacaklarımda arasındaki boşluğun yirmi yıllık hayatımda hiç olmadığım kadar farkındayım.

Pastasını bitirmek üzere olan ve çenesindeki kırıntıları fırçalayan babama bakıyorum.

Marco lokmasını bitiriyor ve yine o soluk mavi bakışlarıyla beni çiviliyor. "Lezzetli, cara. Teşekkür ederim."

Cara. Boğuk sesiyle tatlı bir İtalyan sevecenliği.

Muhtemelen bir anlamı yoktur. Sadece Kensington mafyasıyla çalışmaması için onu uyardığım için minnettarım.

Ama yapacağım bir sonraki krema partisinde rengi yeniden yaratana kadar küçük mavi damlalar ekleyeceğim. Gözlerinin mavisini.

"Pişirmeyi bırakma," diye mırıldanıyor uzaklaşırken, babama geri dönüyor. "Her şeyi almak için geri döneceğim."

Felicity'yi gördükten sonra o salak Kensington'la altmış dakika geçirmiş olmama rağmen kafam allak bullak olmuş bir halde limuzine geri oturuyorum.

On beş yıldır Brent mafyasının başındayım. Londra'daki meşhur komşularımızla kıyaslandığında mafyayı bilinmezlikten çıkarıp önce takdire, sonra rahatsızlığa, en sonunda da saygıya ve saf karanlık korkuya taşıdım. Tüm bu süre boyunca işime odaklandım ve emirlerimi yerine getirmek için güvenebileceğim bir ekip oluşturdum. Bir imparatorluk kurdum. Ama kimse size fiyatını söylemiyor. Çok geç olana kadar benim bile fark ettiğimi sanmıyorum.

Piramidin tepesinde olmak, onu ne kadar sağlam inşa etmiş olursanız olun, yalnızlıktır. Kimse bana dokunamaz. Bu his benim tek daimi yoldaşım oldu, dünya ile aramda bir cam bölme. Koruyucu, evet, ama izole.

Felicity'yi gördüğüm an her şey paramparça oldu. Onun canlılığını, kararlılığını ve yemyeşil vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. O, çiseleyen uzun bir günün ardından görkemli bir gökkuşağında kendini gösteren güneş gibiydi.

Cesur olduğu kadar da güzeldi, tam bir melekti, beni babası hakkında uyarmaya çalışıyordu. Gereksizdi, çünkü ben sadece

Kensington'daki mali sorunların boyutunu değerlendirdi. Asla yatırım yapmayacaktım, ancak Westminster'ın kirli oyunlarının işin içinde olduğundan şüphelensem de, bunu doğrulayarak beni bazı sorulardan kurtardı. Kızım sadakatinin nerede yattığını zaten biliyordu: benimle. Ama Kensington gibi kindar bir hıyara karşı çoğu kadından çok daha cesurdu, ona cevap vermeyi göze aldı ve bana yardım etmek için güvenliğini riske attı. Ve beni yatırım yapmaktan vazgeçirmek için altın kekleri kullanma numarası? İnanılmazdı. Kurnaz, esprili ve zekice.

Çok zeki bir zeka ve göz önünde saklı mükemmel bir güzellik. Büyük gri gözler, duman rengi ve bir o kadar gizemli. Bunca zaman göz ardı edildiğine inanamıyorum, sanki Kensington'daki tüm erkekler onun benim olduğunu biliyorlarmış ve onu yalnız bırakıp beni bekliyorlarmış gibi. Kensington mafyası açıkça cahil kadın düşmanları, bu kadının nasıl güçlü bir müttefik olacağından habersizler. Tüm savunmalarımı kıracak kadar çevik ve güçlü. Daha önce genç kadınlar tarafından hiç rahatsız edilmemiştim. Daha fazla tecrübe ve daha az beklentiye tercih ederim.

Felicity bu fikri yıktı. Yerle bir etti. Benden bir şeyler istemesini istiyorum ve onu dünyada istediği her şeyle tanıştıracak adam olmak istiyorum.

Buna inanamıyorum. Yıllarca yalnız kaldıktan sonra, bakışlarımız buluştuğu anda kalbim ona sahip çıkmamı istedi. Sikimle beynime karşı bir sikiş darbesinin lideriydi ve tüm bedenimi hayvani bir şey yapmaya yönlendirmekle tehdit ediyorlardı. Onu gördüğüm anda sahiplenmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

Neyse ki iyi bir İngiliz psikopatın yapması gerektiği gibi, tüm İtalyan ateşimi bastırarak çayımdan bir yudum almayı başardım ve onun benim olacağına yemin ettim.

Kadere hiç inanmadım. Kendi şansımı kendim yaratırım, hiçbir şey için beklemem. Ama Felicity? Onunla tanışmamın bir çeşit sihir olduğunu düşünüyorum. Kader.

O da hissetti, eminim. Onu omzuma almadan gitmemin tek nedeni başını sallaması.

Beklemek zorundayım. Tekrar yanıma gelene kadar saatler ve günler geçecek. Dişlerimi ağrıtıyor.

Onu yaladığımda keklerinden biri kadar tatlı olacak mı? Eminim daha da lezzetli olacaktır. Tatlı ve tuzlu ve ben onu boşaltırken inliyor.

Ona zevk vermenin yüzlerce yolu var. Parmaklarımla, dilimle, sikimle. Çıplak ve yüzüme sürtünerek, ağzımı kullanarak ve merhametimle, onu benim yapmam için bana yalvarana kadar onu tekrar tekrar zevklendirirken bağladım.

Sikim çok sertleşti ve keşke onun bir fotoğrafına bakabilseydim. CCTV. Görüntüleri bulacağım. Onunla ilgili her şeyi keşfedeceğim ve her dileğini yerine getireceğim. Ama şu anda.

Aramızdaki perdeyi kapatmak için düğmeye basmadan önce sürücüye "Biraz etrafta dolaş," diye emrediyorum.

Kemerimi kurcalamadan önce kapanmasını zar zor bekliyorum, çınlama sesi kulaklarımda çınlıyor ve sineklerimi açıyorum. Sikim kalkıyor ve boxerımı aşağı itip onu ortaya çıkarmak yarım saniye sürüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sikimi kavrayıp sertçe yumruklarken Felicity'yi düşünüyorum. Koyu renk saçlarının yastığımın üzerine dökülmesini görmek için sabırsızlanıyorum. O sevimli çillerin ne kadar uzadığını merak ediyorum.

Sikim serbest bırakılmaya ne kadar ihtiyacım olduğu için sızıyor ve bir parçam onunla birlikte olana kadar beklemek istese de, rahatlamadan çıldıracağım.

Daha önce hiç çocuk istememiştim ama Felicity'yle çıplak olduğumu düşündüğüm anda doğru olduğunu anladım. Onu çiftleştireceğim. Çocuğumuzla birlikte yuvarlak olacak. Olgun ve daha da çekici.

Düşüncelerim yumuşak, ama hareketlerim sert. Hatta acımasız. Buna ihtiyacım olmasından, onun elinin sikimde olmamasından nefret ediyorum. Ya da onun ıslak sıcaklığı beni sarıyor ve

benim aletimle orgazm olurken vücuduna giriyor. Bu yüzden onu gördükten sonra hissettiğim bedensel ihtiyacı gidermek için yapmam gerekeni yapıyorum.

"Felicity." Boşalırken onun adını boğuk bir şekilde söylüyorum ve yüzünün hatırası, zevkin keskin yıkamasını bir serbest bırakma ve bir ağrı haline getiriyor.

Temizlenip kendime çeki düzen verirken tenim karıncalanıyor.

Bu yanlıştı. Burada, benimle olmalıydı. Onun amını yalıyor ve onunla ilgileniyor olmalıydım ve ona geri dönmek için karşı konulmaz bir içgüdüyle baş başa kaldım.

Sevgilimi düşünerek orgazm olmanın gerginliği azaltacağını düşündüm. Belki mantıklı düşünmeyi kolaylaştırır.

Olmadı.

Ben daha kötüyüm. Daha takıntılıyım. Birlikte olmadan bunu tekrar yapabileceğimi -kendime dokunabileceğimi-sanmıyorum. Bu zevk onsuz bomboştu, onun sıcak amına girdiğimde duyacağım tatminin bir kabuğuydu. Elimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum, hayal kırıklığım öncekinden daha kötü.

Bu kadar kirli hissetmek alıştığım bir şey olmalı.

içi

n. Otuz dokuz yaşındayım, muhtemelen onun iki katı yaşındayım.

O küçük ve saf, tatlı ve masum. Ben ahlaksızım, Yaralı ve muhtemelen ailesini yok edecek.

Ayrıca güçlü ve zeki. Onun gibi bir kızın boktan bir durumdayken yardıma ihtiyacı olmadığını söylemesinin tek nedeni bir çıkış yolu hazırlıyor olmasıdır. Umarım işin içinde erkekler yoktur, çünkü kızıma dokunurlarsa zamansız bir ölüm yaşarlar.

Her anını izliyor, onu koruyor olacağım. Hayat ona şimdiye kadar kötü bir el dağıttı, ama bu noktadan sonra bu değişecek. Çok şanslı olmak üzere. Dünyada en çok istediği şeyleri keşfedeceğim ve bunları ona alabileceği tüm aşk ve orgazmlarla birlikte vereceğim. Gri gözlerinde gördüğüm o hüznün var ya? Babası da dahil olmak üzere tüm sebepleri ortadan kaldıracağım.

Felicity mutlu olana kadar durmayacağım.
Bugünden itibaren yeni bir işim var. Brent'in tüm gücü tek
bir kişiye odaklanacak. Felicity. Ve tek bir görev.
Eş Operasyonu.

FELICITY

Marco'dan beri bir aynanın içinde yaşıyorum. Her şey aynı görünüyor ama tamamen farklı hissettiriyor.

Daraltacak olursak, değişiklik üç şeydir.

Öncelikle, tüm vücudum titremeye karar verdi. Gerçek anlamda değil, felç geçirmiyorum. Ama ne zaman Marco'nun yüzü aklıma gelse meme uçlarım karıncalanıyor ve amım ısınıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu zamanın yüzde sekseni gibi, çünkü yemek pişirmek, temizlik yapmak ve kaçış planlamak özellikle heyecan verici değil.

Bununla birlikte, yıllardır, muhtemelen on bir yaşımdayken babamla yaşadığım öfkeli bir tartışmanın ardından annemin "ortadan kaybolmasından" beri bana eşlik eden donuk korku da ortadan kalktı. Bu son kaçışı aylardır planlıyordum ve kendime karşı dürüst olursam, başka bir hayal kırıklığı ve cezadan kaçınmak için erteliyordum.

Ama Marco'nun ziyaretinden beri kendime güveniyorum. Bunu başarabilirim. Büyük, korkunç bir yaratık bende zorlayıcı bir şey gördü ve bu bilgi beni başaracağıma inandırıyor.

Üçüncü görünmez değişim ise izlenmenin nasıl bir his olduğudur.

Mafyayla ilişkisi olan herkes her zaman gözlemlenir. Şüphe ticarete stoktur ve ben buna alışkınım.

Kendimi ve yaptıklarımı saklamanın tüm küçük yollarını. Ve bu hala mevcut, beni yanlış anlamayın. Ama artık başka bir katman var, sıcak bir koruma.

Sanırım bu sadece babamı alt etmiş olmanın verdiği tatmin duygusu - o sadece pişirme becerilerimi sergilediğimi sanıyordu. İlk defa kolumdaki ceza yanığı o kadar da acıtmıyor. Parmağımı önceki ihlallerden kalan soluk yara izlerinde gezdiriyorum ve Marco'nun yanağındaki yara izini düşünüyorum. Benzerlik bir bağlantı çizgisi, soluk bir bağ. Gözetlenmekle, korunmakla aynı his.

Muhtemelen hayal görüyorum.

Dört gün oldu ve onu hatırladığımda bana bir rüya gibi geliyor. Soluk mavi gözleri. Gri takım elbisesi. Yanında durduğumda okyanusun kokusu.

Her gece Marco'yu düşünüyorum ve rüya olsun olmasın, bacaklarımın arasındaki ıslaklık ve dar yatağımda kıpırdanmama neden olan ihtiyaç gerçek. Kendime dokunuyorum ve sessiz, titreyerek boşalıyorum, onu istemekle geçen bütün bir günün ardından bedenim rahatlıyor. Gecenin karanlığında yatak odamda kendimi okşuyorum ve onun derin sesini ve sözlerini düşünüyorum.

Her şeyi talep etmek için geri geleceğim. Ne talep edecek?

Sanırım fark etmez. Sonunda biriktirdiğim parayı saydım ve kaçabileceğime inanmak için kendime izin verdim. Bir aydan kısa bir süre sonra gitmek için yeterli param olacak ve Marco'yu bir daha görmeyeceğim, beni talep etmek için geri dönse bile... beni.

Çok , İskoçya'da yeni bir hayata başlayacaktım.

İskoçya'yı üç nedenden dolayı seçtim. Birincisi, Londra'dan gidebileceğiniz kadar uzak ve hala aynı ülkede. Pasaportum olmadığı için önemli bir husus.

İki. En iyi çilekler İskoçya'dan gelir. Ahududu da öyle. Kapkeklerimi süslemek için kullandığım en tatlı, en dolgun, en iyi meyveler kuzeyden geliyor. Onlar her zaman muhteşem kırmızı üzerinde içinde , gibi

Annemin eskiden sürdüğü ruj. Çilek çiftlikleri varsa iyi bir yer olmalı, değil mi? Fırınımı çalıştıramazsam bir tanesinde çalışabilirim.

Yine de yapacağım.

Ve üç biraz aptalca. Romantik, özellikle de bir kralın kızı için... Ama en sevdiğim tarihi aşk kitabında yakışıklı kahraman, kadın kahramanı babasının isteklerine karşı gelerek onunla evlenmek için İskoçya sınırının hemen ötesindeki Gretna Green'e götürüyor.

Açıkçası kimsenin benimle evlenmek isteyeceği gibi bir hayalim yok. Hayır, öyle bir şey olmayacak. Her zaman olduğu gibi tek başıma olacağım, ama... Bilmiyorum. İskoçya'ya koşmak istiyorum, böylece Gretna Green'e bana tutkuyla aşık olan ve benimle evlenmek için ailesine ve geleneklere meydan okuyan bir adamla gittiğimi hayal edebilirim. İskoçya'ya gidiyorum çünkü orası kalbinizin arzuladığı hayatı kurabileceğiniz bir yer.

Her şey planlandı ve banknotlar saklandı, en sevdiğim eski kapüşonumun dikişlerine sarıldı. Hayallerime giden uzun bir yol olacak ve o zaman bile yalnız olacağım. Bir kraliyet düküyle skandal bir şekilde flört etmek, Gretna Green'de evlenmek, orgazmlar, bebekler ve beni sevecek bir koca yok.

Aşk kısmı, Regency döneminden bir dük de dahil olmak üzere, muhtemelen tüm bunların en olası olmayan kısmı. Ben pek sevimli değilim. Buradaki herkes çok tatlı, nemli, kuru, az süslü ya da çok süslü olduğu konusunda fikir sahibi olsa da insanlar keklerimi seviyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sevilesi biri değilim.

Marco Brent benim için gelmeyecek. Hiç kimse gelmedi. Bu yüzden derin bir nefes alıyorum, kendime İskoçya'ya kaçmanın yeterli olacağını söylüyorum ve soluk mavi bir denizin içinde uykuya dalıyorum.

Süpermarket ziyareti kırmızı harfli bir gündür. Para biriktirmeye başlamadan önce bile süpermarkete gitmeyi severdim. Her gün

eşyalara bakıp istediğim her şeyi almayı hayal ediyorum. Ve kimse beni takip etmiyor. Babam için alışveriş benim yaptığım önemsiz bir iş ve o sadece fişte yasadışı bir şey olup olmadığını kontrol etmekle yetiniyor.

Bilirsin işte. Giysiler. Çikolatalar. Ne zaman faturada regl dönemine ait şeyler görse homurdanıyor, sanki her ay kanamam olduğu için düşüncesizmişim gibi.

Dört yıl önce, on altı yaşına yeni girmişken, beni yanında tutmanın masrafını istemiyorsa gitmeme izin vermesini önermiştim. Ağzından çirkin bir çizgi çıktı. Yararlı olmaktan çok masraflı olsaydım, bu teklifi kabul edeceğini ve çöp torbaları içinde gideceğimi söyledi.

Tüm uzuvlarımın bağlı olmasını ve eski pijamalarımı giymeyi tercih ederim. Sanırım bu bana daha çok yakışıyor.

Dolayısıyla bu karmaşık plana ve süpermarket gezilerinin dikkatli bir şekilde kullanılmasına ihtiyaç duyulmaktadır.

Bugün biraz farklı. Sanırım bir hayalet hissediyorum? Süpermarkete giderken bana eşlik eden hoş bir hayalet mi?

Boynumda ve kafa derimde garip bir karıncalanma var ve neredeyse göz ucuyla birini görüyorum. Ama baktığımda gitmiş oluyorlar.

Muhtemelen olumlu etkileşimlere o kadar açım ki zihnim bana oyun oynuyor.

Kâğıt kitaplara göz atmaktan hoşlanıyorum. Hayali alışverişlerimi üç kitapla sınırlandırıyorum ve üçüncü kitap için kara kara düşünüyorum. Bunlar tarihi aşk romanları. İkisi en sevdiğim yazarlar, kesin ama casus bir dükle olanı mı almalıyım, yoksa bir çapkınla mantık evliliği yapanı mı? Tanıtım yazılarını okuyorum, fiyatlarını ve göreceli uzunluklarını kontrol ediyorum ve herhangi birini gerçekten satın alacakmışım gibi odaklanıyorum.

Ben değilim.

Sonunda Dük Casus'u seçtim. Güçlü ve tehlikeli kitap sevgililerine kim karşı koyabilir, değil mi? Üç kitabı elimde tutuyorum ve eve götürüp yatağımın üzerine koyduğumu ve yırtılana kadar okuduğumu hayal ediyorum

ve köpek kulaklı. O kağıt kokusunu almak için sırtlarını kokluyorum. Sonra tüm kitapları, başka birinin okuması için raftaki doğru yerlerine geri koyuyorum.

Dük kitabını ancak alışveriş paketini buldum.

İki torba şekerin arasına sıkışmış. Her ne kadar kazara nasıl olmuş olabileceğini düşünmeye çalışsam da, hepsi bir öcü kadar mantıksız.

O bir hayaletti. Benim hayaletim.

Yanımda fazla bir şey götüremeyeceğim, bu yüzden ertesi hafta mağaza içindeki mağazadaki mücevherlere bakıyorum. Yine, sadece hayal kurmak için.

Pahalı yüzükler ve kolyelerle dolu kilitli bir dolap var. Camın arkasından bakıyorum ve metalin ağırlığını parmağımda ya da köprücük kemiğimin üzerinde hayal ediyorum.

Burnumu soğuk cama dayıyorum ve büyük nişan yüzüğündeki pırlantanın ışıltısına hayranlıkla bakıyorum, elimi uzatıyorum ve üzerimde nasıl duracağını görmeye çalışıyorum.

İki süpermarket gezisi daha yaptıktan sonra yeterince para biriktirmiş olacağım.

Evde gerginlik artıyor. Westminster, yakında ödeme yapılmazsa ne yapacakları konusunda kasvetli tehditler savuruyor. Marco'nun babamın planına kanmadığını varsayıyorum ve ailemin mali durumu hakkında endişelenmem gerekirken Marco'nun kaybetmeyeceği için rahatlıyorum.

Yüzüğü, aldığımı hatırlamadığım bir torba kirazın içinde buldum.

Tam olarak baktığım yüzük. Sergideki en pahalı yüzük.

Hayalet değil, bir adam.

Hırsız mı? Benim için mi?

Birinin bana bu yüzüğü verecek kadar değer vermesi beni çok heyecanlandırdı, çünkü bu bir tesadüf değildi. Onu hiç görmemiş olsam da, bu adamın ilgisinin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu yıllardır gördüğüm en büyük ilgi.

Kurnazca, beni babamdan korumak için. Sanki bana görünmez bir zırh verilmiş gibi. İsimsiz de olsa biri bana değer veriyor.

Yüzüğü kapüşonumun sağ paçasına gizliyorum ama her gece çıkarıp bakmaktan kendimi alamıyorum. Dördüncü parmağıma takıyorum ve bir dükün benimle evlenmek istediği için bunu bana verdiğini hayal ediyorum.

Soluk mavi gözleri, tuzlu ve biberli saçları ve yüzünün yan tarafında bir yara izi olan bir dük.

Bu babamın yiyeceklerini son kez alışım ve hayaletimi son görüşüm. Üzerinde Teşekkür ederim yazan bir tebrik kartı seçiyorum ve rafların dışına doğru açıyorum. İzlediğini biliyorum.

Bir sonraki reyonda birkaç dakika mutfak eşyalarına göz atıyorum, genellikle sevdiğim yumuşak maviler ve yeşiller içindeki kaselere konsantre olamıyorum. Tebrik kartlarına geri dönmek için sabırsızlanıyorum ama onu korkutmak da istemiyorum. Göz ucuyla gizlice bakıyorum.

Bebeği olan orta yaşlı bir kadın. Yanımdan geçen tişörtlü genç bir adam gözümü kırıştırtıyor ama hayır. Onun benim sapığım olduğunu sanmıyorum. Sonra koyu renk takım elbiseli uzun bir gölge ve mavi gözlerin parıltısı. O kadar yumuşak ve hızlı ki, beynim yetişip döndüğümde gitmişti. Koridorun sonuna doğru koşuyorum, sonra bir sonrakine, bir sonrakine bakıyorum, neredeyse koşuyorum.

Nerede o? Marco. O şey miydi?

Ama onu hiçbir yerde bulamazsınız. Hayal kırıklığının çılgınlığını tutmak, taşan bir gazoz şişesini kapatmak gibi. Tüm hayal kırıklığı orada, kapağını açtığım anda dökülmeyi bekliyor.

Marco değildi.

Kingpin'ler bir kez tanıştıkları kızlara hediye bırakmazlar. Belki de bir hayaletti.

Ağır ayaklarım pürüzsüz zemine sürtünerek arabama doğru yürüyorum.

Neredeyse kart bölümüne dönmüyorum ama görevden çıkıyorum. Kartı doğru yuvasına koymalıyım, değil mi? Tezgâhtarlar daha fazla iş çıkarmaya gerek yok.

Teşekkür kartını koyduğum yerde, onun yerine bir tane daha var. Kırmızı ve beyaz. Sade ve güzel.

Bir oyun kartına benzeyecek şekilde tasarlanmış: Kupa Kızı. Üzerinde "Ve ben devamlı oynuyorum." yazıyor.

Kaburgalarımın altındaki zevk karıncalanırken bile sinirlenerek ofluyorum. Ama artık bitti. Gelecek hafta planımı uygulamaya koyacağım.

Eve döndüğümde ve alışverişi boşalttığımda, kendime hiçbir şey beklemediğimi söylüyorum, çünkü geçen haftaki yüzüğü nasıl geçebilir? Belki de her şeyi hayal etmişimdir. Kendim alıp almadığım konusunda beni şüpheyi düşüren diğer şekerlemelerin arasında hiç yemediğim bir şey var.

Bir paket Hershey's öpücüğü.

Onları yatak odama kaçırdım ve her birini emdim. Ağzımda eriyen çikolatanın tadını çıkarıyorum.

Ve gerçek hayatta hiç öpüşmediğim için üzülmemeye çalışıyorum.

Tüm hafta boyunca kafamı böceklerin vızıltısıyla dolduran sadece kaçış beklentisi değil. Westminster ile ilgili çok fazla stres var, bu da gerginliğimin daha da artması için uygun

daha az fark edilir. Çıkmaya o kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Takipçi-hayaletimin bana verdiği hediyelere bakıyorum ve yüzüğü kapüşonumun kırık dikişine geri koymadan önce birilerinin benim bu riske değdiğimi düşündüğünü kendime hatırlatıyorum.

Kendisine bir yüzük, bir kitap ve öpücükler verilen bir kız cesur bir kaçış gerçekleştirebilir. Yarın için kıyafetimi hazırladım: kapüşonum ve en sevdiğim kot pantolonum. Gerçi bu gece hava serin olduğu için her zamanki gibi yatarken kapüşonumu giyeceğim. Bu hayatı bir daha asla görmemeye hazırım.

Özleyeceğim bir şey var. Hayaletim.

Beni takip eden, bana hediyeler ve mesajlar bırakan ve bazen bahçede beni izlediğinden şüphelendiğim kişi her kimse. Takipçimin bir erkek olduğundan emin olamıyorum ama bazen bir koku yakalıyorum. Bir anlık okyanus tuzu ve temiz hava.

Yarın.

Yarın süpermarkete gireceğim ve doğruca taksi durağına yürüyeceğim. Oradan da İskoçya'ya gitmek için bir rota belirledim.

Gerginim. Heyecanlıyım. Uyumam lazım, çünkü yarın çok önemli olacak.

FELICITY

Silah sesleri beni uyandırırken sıcak ve kuru bir avuç içi çığığımı bastırıyor.

"Cara," diye fısıldıyor derin bir ses kulağıma. "Her şey yolunda."

Bana doğru eğiliyor ve sadece bir kez karşılaşmış olmamıza rağmen onu tanıyorum.

Marco. Tuz ve açık hava kokusu, sesi ve gölgeli yüzü tanıdık geliyor. Bileklerim sıkıştı ve daha fazla ateş edildiğinde zihnim dönüyor. Bağırışlar ve homurtular var.

Belli ki her şey yolunda değil.

Bileklerimi çekiyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Artık gitmemiz gerek. İyi bir kız olup benim için sessiz kalacak mısın?"

Ben savaşıyorum. Tekmeliyorum ve kıvraniyorum, ama bağırıyorum .

Ne olsun, dikkatleri üzerime çekmeyeceğim.

İşte o zaman mühimmatın tadı burun deliklerime ulaşıyor. Kesif ve dumanlı. Ölmemi isteseydi hiç uyanmazdım diye düşündüm.

Bu onun tüm planlarımı mahvetmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor. Başka bir kralın esiri olmayacağım. Elini ısırdım, çırpındım ve onu pençelemeye çalıştım. Sırf bana karşı nazik olduğu için

bir kez olması tekrar olacağı anlamına gelmez. Bu, babamın evinden çıkma şansım olabilir. Beklenmedik, evet, ama bunun için daha az hoş değil.

Marco'nun göğsünün derinliklerinden sinirli bir hırıltı geliyor, ağzı benimkine konmadan önce bir anlığına dudaklarımı aralıyor.

Ne?

Marco neden...? Dudaklarım baskı altında yumuşuyor ve zihnim bomboş kalıyor. Ondan kaçmayı unutuyorum.

İlk öpücöklere , bu...

Plastik bir çıtırtı ve bileklerimi sıkan keskin bir çimdik, onları birbirine çarpıyor. Örtüler çekilip alınıyor ve bacaklarım çıplak kalıyor.

Bu bir öpücük değil.

Marco beni öpmüyor. Ayak bileklerimi bir araya getirirken çığlık atmamı engelliyor, tutuşu tavizsiz ve ağzı sert. Bir fermuar daha ve ona diz çökmeye çalışırken kendimi jack-knife yapıyorum. Çığlık atmaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Yakalandım.

Beni şaşırtıcı bir nezaketle kaldırıyor, bir eli omuzlarımın altında, diğeri popomda, ağzı hala benimkine, kollarım aramızda sıkışmış. Odamdan çıkıp koridorda kendinden emin ama sessiz adımlarla ilerliyor.

Ne yapacağımı, mücadele mi edeceğimi yoksa bağırmaya mı bilemiyorum. Buradaki en büyük tehdit kim? Beni kaçırın Brent mi? Evin içine duman ve bağırışlar gönderen Westminster mafyası mı? Brent'ten kurtulmayı başarsam ve dünyanın en kötü koordine olmuş kangurusu gibi evin içinde iki ayağımla zıplasam, Westminster beni öldürür mü? Kensington -adını bile vermediğine göre- beni aramayı düşünür müydü?

Karnımdan bir hıçkırık yükselmeye çalışıyor. Kaçış çok yakındı.

Savaşmayı bırakıyorum. Brent çok iri ve fermuarları kırmak imkânsız, o yüzden boşuna uğraşmış olurum. Ayrıca, beni dışarı çıkarmaya niyetli görünüyor. Dar koridorlardan oluşan labirentte kendinden emin adımlarla ilerliyor. İlk merdivenin dibinde, silah sesleri duyulurken karanlık bir oyukta duraklıyor. Yakın, çok yakın.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bırak beni," diye tıslıyorum.

"Korkma." Sözlerini duyduğum kadar hissediyorum da. "Seni koruyacağım."

Kızgın olmaya çalışıyorum. Beni isteğim dışında esir aldı ve gerçekten öfkeli olmalıyım. Ama dürüst olmak gerekirse, vücudunun benimkine bastırılmış devasa sıcak cüssesi ve beni saran kolları, bunu annem öldüğünden beri hissettiğim en şefkatli şey yapıyor. Bu da bana bunun nasıl biteceğini hatırlatıyor.

"Sen." Cümleye devam edebilmek için yutkunmam gerekiyor çünkü boğazım çok pişmiş pandispanya gibi kuru. "Şerefsiz."

Kahkahayla ofluyor ve beni vücuduna çekiyor. "Kollarını boynuma dola."

Yavaşça itaat ediyorum, bedenimin kendi iradesi var. Onaylıyor.

Sanki ağırlığım hiç yokmuş gibi ve etrafımızdaki kaosa rağmen korkmuyorum. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğine güveniyorum.

Yanımızdaki koridordaki gürültü azalırken aynı alçak sesle "Çok iyi gidiyorsun," diyor.

Emin ve hafif adımlarla eski bir hizmetçi girişine doğru ilerliyor. Kapının yanında durup, siyah bir cip yanaşırken beni güven verici bir şekilde kendine doğru çekiyor.

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni tutarak kapıyı açıyor ve ben daha onunla birlikte gitmenin ne anlama geldiğini düşünmeden geniş arka koltuktayım ve hızla uzaklaşıyoruz. Arka camdan geriye baktığımda, ikinci katın penceresinde titrek sarı bir parıltı ve silah sesleri duyuluyor.

"Bu da neydi şimdi?" Büyüdüğüm yere sırtımı dönerek bağırdım.

Önümde diz çökerken sakince, "Tehlikedeydin," diye cevap veriyor. Bu arabanın arkası aşırı derecede geniş. "Keşke beni bunu yapmaya zorlamasaydın."

"Beni kaçırmam için seni zorlamak mı?" Ayak bileklerimdeki plastik bağı kesmesini ve başparmağını derimin daraldığı kırmızı yere sürmesini izliyorum.

"Kısıtlama. Benimle güvende olduğunu bilerek, isteyerek gelmeni umuyordum." Marco koltuğa doğru ilerliyor ve ellerini kollarımdan aşağı indirip ellerimin üzerinden geçiriyor. Bileklerimi çözerken ona tekme atmayı düşünüyorum ama bu kendimi tekrar bağlamak için acımasızca bir yol gibi görünüyor ve kaçmak için bir şans beklesem daha iyi olur. Ayrıca beni taşıması, zapt etmesi ve ayaklarımın dibinde diz çökmesi içime tuhaf bir şey yaptı. Sıvılaştırdı. Donmuş bir çorbayım, çözülmüş ve onun sıcaklığıyla şekilleniyorum.

Ancak ellerimi avuçlarının arasına aldığı anda titrediğimi fark ediyorum. Her yerim kontrolsüzce titriyordu.

"Öldü mü?" Fısıltıyla sordum. Şok, sanırım.

"Sanırım öyle, evet." Yumuşak bir sesle, sanki yakaladığı ve susturmaya çalıştığı uçarı bir orman yarattığıymışım gibi. "Westminster borcunu ödeyemediğini öğrenince çok kızdı." Marco kimi kastettiğimi sormuyor. Babam standartların altında bir ebeveyn olabilirdi -verdiği en iyi şeyler düzgün bir cilt ve girişimciliğe yönelik güçlü bir itici güçtü- ama muhtemelen ölmüş olmasını umursamalıydım. Gerçek bir kız evlat, mafyanın sadık bir üyesi, üzüldü.

Ben hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Peki ya diğerleri?" Bütün gangsterleri sevdiğimden değil ama... Gitti mi?

"Özür dilerim, Cara."

Arabadaki sessizlik, geldiğimiz gürültü ve duman kadar yoğun ve beynim hala uyku ve inançsızlıkla dolu, düzgün çalışmıyor. Her şeye rağmen

oldu, gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum... Kaçıran mı diyeceğim? Ancak, bazıları daha az rahatsız edici olan, bazıları ise... olmayan diğer olası terimler üzerinde bir soru işareti var.

Kurtarıcı. Mafya patronu. Gardiyan melek.
Kaçıran.

Uygunsuz yaşlı aşık.

...Stalker?

Sapık, çocuk kaçırandan daha mı iyi yoksa daha mı kötü? Ope. Kim bilir?

Koyu renk bir pantolon ve boynundan düğmeli, kolları dirseğe kadar kıvrılmış kömür grisi bir gömlek giymiş, siyah saçlarla kaplı kaslı ön kolları ortaya çıkıyor ve onu sevmek için can atıyorum.

Ellerimi kendime saklıyorum ve başparmağımı kapüşonumun şişkin dikişlerinin üzerinde gezdirirken göz ucuyla ona bakıyorum, burnum görmeye çalıştığım şeyin üzerinde bir gölge gibi.

Durmamız ve Marco'nun kapıyı açması ne kadar sürdü bilmiyorum. İçgüdüsel olarak takip ediyorum, ama ayağa kalkmaya gittiğimde, beni kollarının arasına alıyor, bir eli dizlerimde ve diğeri kürek kemiklerimin altında.

Ve Tanrım, bu ulaşım şeklini bu kadar sevmemeliydim. Bisikletleri ya da patenleri unutun, Marco A noktasından B noktasına gitmenin en eğlenceli yolu. Gizlice tenini kokluyorum ve bu saf feromon olmalı, çünkü içimi titreten bir şey dışında nasıl koktuğunu bilmiyorum. Onun sıcaklığı dokunduğumuz her yere nüfuz ediyor ve çıplak bacaklarımı tutuşu ateş gibi.

"Evime hoş geldiniz."

"Yürüye bilirim," diye itiraz ediyorum o çakılların üzerinde adım atarken ve sihirli bir geçit gibi sarı ışık saçan devasa bir açık kapıdan içeri girerken. Çünkü taşınmaktan bu kadar keyif almak sağlıklı değil.

"Ayakkabısız mı?" diye soruyor ve evet. Belki de değildir. Sustum ama alçak bir uğultu var ve kulaklarımın silah sesinden dolayı çınlayıp çınlamadığını merak ediyorum.

"Beni yere bırak," diye ısrar ediyorum kapıdan girer girmez, ışığa göz kırpiyorum.

Marco başını sallayıp gözlerini sevgiyle deviriyor ve beni vücudundan aşağı kaydırırken şamata yavaşça azalıyor. Bir an için dünyadaki tek iki insan biziz. Kapüşonum ve üstüm yukarı sıyrılıyor ve gömleğinin yumuşak pamuğu karnımı okşuyor. Açık mavi bakışlarına bakıyorum ve tanıştığımızda yüzünde gördüğüm açlık geri dönüyor, cinsel ve şiddetli. Karnımda bir şey tepki veriyor.

Elleri hala beni tutuyor, beni sabitliyor ve ben de davet etmek için çenemi kaldırıyorum.

Uğultu parlıyor.

İşte... Alkışlar. Başımı Marco'nun büyüleyici bakışlarından çeviriyorum ve ancak o zaman sıra sıra dizilmiş personeli fark ediyorum. Takım elbiseli iri yarı mafya babaları, ama aynı zamanda düzgün giyimli ev çalışanları, hepsi gülümsüyor, birbirlerini dürtüklüyor, alkışlıyor ve kıkırdıyor. "Patron, sonunda!" ve "İçeri gir!" sesleri duyuluyor.

Bakıyorum. Şaşkın.

Gecenin bir yarısı ve kırmızı halı serilmiş ve bayraklar asılmış.

En sevdiğim tarihi aşk romanlarından birinde, aristokrat kahramanın gelinini devasa malikanesine getirdiği bir sahne vardır. Hizmetçilerin hepsi göz korkutucu derecede resmi bir geçit töreninde sıralanmıştır. Kız hepsini büyüler ve Dük'ün de kalbini kazanır.

Bu o sahneye benziyor, ama yine de. Hiç benzemiyor. Bakışlarım kalabalığın içindeki yüzlerde gezinirken düşmanlık yok. Kibirli değiller. Onları kazanmama gerek yok; benden hoşlanmaya yatkınlar.

Marco, hain mafya işleri bittikten sonra eve her geldiğinde başına gelen bu mu? Ona gizlice bakıyorum, ön tarafa yakın, kirli sarı saçlı, gözlüklü ve tertemiz üç parçalı takım elbiseli bir adama ters ters bakıyor.

Neler oluyor?

Orta yaşlı bir kadın bir tepsi dolusu incecik buzlu mini kek ve bir fincan çay ile yaklaşıyor ve ben şaşkınlıkla en sevdiğim bitki çayına bakıyorum.

Alternatif bir boyuta geçtim. Tek açıklaması bu. Önce hayalet. Şimdi de bu.

Bu bir rüya. Yastığımda salyalarımın uyanacağım ve telefonum bana babamın ofisine kahve getirmem için bağırarak, hemen.

"Paulo, her şey konuştuğumuz gibi mi?" Marco arkamdan söylüyor.

Sarı saçlı adam öne çıkar. "Operasyonun ikinci aşaması neden... Uh." Öksürüyor. "Viski elimizden geldiğince uygulandı efendim."

Marco, Paulo'ya küçümseyen bir bakış fırlatıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Elimde olmadan dokunuşuna doğru eğildim.

"Whisky Operasyonu nedir?"

"Bazıları..." Bıkkınlıkla iç geçiriyor. "Önemli lojistik."

Oh. O zaman viskiyi seviyor. Hah. Sevmediğini sanıyordum ve bu ortak noktamızdı. Mantıksızca üzüldüm.

"Söyle bana, seni ne rahat hissettirir?"

Söyleyebileceğim çılgınca şeyleri düşünüyorum ve bunları yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Saçımı okşar, beni yatağa götürür ve sarılır, beni masanın üzerine örter ve senin olurum gibi şeyler. Sadece garip bir şeyle yetiniyorum.

MARCO

Bu pijamalar beni öldürecek. Uzun pürüzsüz bacaklarını ortaya çıkaran kiraz desenli pijama şortu.

Tanışmamızın üzerinden neredeyse bir ay geçti ve Felicity bu süre boyunca her bir duyumun içindeydi. Onun vanilya ve çilek kokusunu, sıcak teninin canlı hissini, içinde binlerce akor barındıran lirik sesinin ahengini unutamıyorum.

Onu gördüğümde içimde bir şey uyandı, sahiplenici bir yaratık kıpırdandı, odaklandı ve hırladı, benim. Ve sonunda o yaratık tatmin oldu.

Onu evimde görmeyi seviyorum. Kızım, evimde güvende, korunuyor. Belki o da seviyordur, çünkü onu neyin rahatlatacağı sorusuna verdiği cevap, hayatı boyunca yaşadığı yere geri dönmek ya da ailesiyle birlikte olmak değil.

Şüpheli, ilgi odağı olmaya alışık değil ve görünüşe göre bundan hoşlandığından emin değil. Ama korkusuna ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen yutkunuyor ve fısıldıyor: "Çay, kek, kitap ve sonra yatmak mı?"

Maria'dan çay tepsisini alıyorum ve ona başımla onay veriyorum. Yaptıkları için hepsi azarlanacak.

Paulo şu anda gülüyor olabilir ama neredeyse bütün bu olayı sevgilimi yakalamak için planladığımı söyleyecekti. Ki bu sadece kısmen doğru. Westminster'la olan olay yaşandığında ben hâlâ baştan çıkarma planımın detayları üzerinde çalışıyordum. Fırsatları geri çeviren biri değilimdir.

Felicity'ye "Gel," diyorum. "Hepiniz gidebilirsiniz," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. Felicity için her şeyin mükemmel olmasını sağlamak için çok çalıştılar ve minnettarım. Ama şu anda kızımın bana kalmasına ihtiyacım var. Evin karşısına geçmemiz sadece bir dakika sürüyor ve kütüphanenin kapısını açtığımda Felicity'nin ağzı açık kalıyor. Gürültülü bir ses çıkardı.

"İyi misin?"

"Evet," diye ciyaklıyor. "Ben sadece... Vay canına." Sanırım oldukça etkileyici.

İki kat yüksekliğinde, soluk ahşap parıldıyor. Tekerlekler üzerinde birden fazla merdiven var ve gizli etiketler hemen hemen her konu ve türle ilgili bölümleri ayırıyor. İhtiyacınız olabilecek tüm bilgi ve eğlence. Cinayet romanları koleksiyonum yerden tavana kadar bir metreyi kaplıyor. Ama kitap derken bunu sanmıyorum.

"Sanırım bu köşe özellikle ilginizi çekecek."

Onu pencere kenarında büyük, pelüş bir sandalyenin, küçük masanın üzerinde bir tabak kekin ve neredeyse bir kol mesafesinde kitap raflarının olduğu bir alana götürüyorum.

Raflara şüpheyle bakıyor.

"Sence okumak isteyeceğin bir şey var mı?" Masumca sordum. Babasının mali durumunu araştırırken kitap indirdiğini öğrendiğimi itiraf etmeyeceğim. Ya da kütüphanemin bu köşesini özellikle onun için inşa ettiğimi. Onu mutlu etmek için.

"Evet. Bu yazarları seviyorum." Sıra sıra dizilmiş kitapları işaret ediyor.

Bir şeyin neden istediğı gibi sormak aklına bile gelmiyor. Sormadan biliyorum çünkü o değil

Gözleri fincan tabağı gibi. Hayır, çünkü bunun bir tesadüf olduğunu düşünüyor. Birinin onun için çaba sarf ettiği fikri, okuduğu müstehcen bilimkurgu romanları kadar yabancı. Sormuyor çünkü bunun başkası için olduğunu varsayıyor.

Zamanla hiçbir şeyin çok fazla sorun olmadığını anlayacak. İsteddiği her şeyi isteyebileceğini ve ona sadece aşırı pahalı isteklerin hemen yerine getirileceğini ama imkansız olanların biraz daha uzun süreceğini söyleyeceğim.

"Buradan ne istersen okuyabilirsin. Sadece al."

Kuşkuyla yüzünü buruşturuyor. "Ne mi?" "Evet."

"Ne okuduğumu kontrol edeceksin," diye alay ediyor. "Kitap sayısını sınırla."

Omuz silktim. "Kaç tane kitap almayı düşünüyordunuz?"

"Kitap toplamak ve okumak ayrı hobilerdir," dedi. savunmaya geçiyor.

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Tek kaşımı kaldırıyorum ve kütüphaneme bakıyorum. "Bu kitapların çoğunu okudum, ama elbette daha açmadığım kitaplar da var."

Etrafımızı saran binlerce cilde bakarken dudağını ısıırıyor.

Raftan birkaç kitap alarak arkalarını okumaya başlar.

Süpermarkette kitapları nasıl seçtiğini hatırladım. O kadar ciddi ve analitik ki, sanki bu karar birkaç saatlik bir eğlenceden ziyade geleceğini belirleyecekmiş gibi. Bir an sonra kısa listeye aldığı kitapları değerlendirmek için yastıklı koltuğa gömülüyor.

Gördüğüm manzara karşısında içten içe mırıldandım. Kütüphanenin bu bölümünü kendim düzenlediğimde onu neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibi. İdeal olarak ben onun arkasında olacağım ve o da arkasına yaslanıp bana sokulacak.

Beni bakarken yakaladı ve ayağa fırladı. "Ben-"

"Sorun yok." Yavaş ve temkinli yaklaşıyorum, sanki vahşi bir hayvana dokunuyormuşum gibi, elimi göğüs kafesine koyuyorum ve onu geriye doğru itiyorum. Kapüşonun pamuğu parmak uçlarıma değiyor ama avucumun altındaki sıcaklık kanımın aletime hücum etmesine neden oluyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve kıvranıyor, ben onu koltuğa bastırırken dudakları aralanıyor. "Rahatla. İstedğin kadar zaman ayır."

Emrimi yerine getiriyor, gözleri hâlâ etrafta geziniyor, tam olarak yerleşemiyor. Ama kaçma dürtüsünü bastırarak, isteksizce elimi kaldırıyorum.

Gözlerini kırpmıyor, başını sallıyor ve kitapları tekrar karıştırıyor, uzun mavi elbiseli bir kadının olduğu bir kitabın kapağını yeniden okuyor.

Pencere kenarındaki koltuğa çöküp onu izliyorum. Çok güzel. Kahve ve bir damla süt rengindeki saçları, yakında bir gün başını geriye doğru çekerken yumruğuma dolanacak. Pembe dudakları, sikimin başının üzerinde kaymak için mükemmel. Hiç kimseyi Felicity'yi istediğim gibi istemedim. Ama bu gece onun için çok fazla oldu, neredeyse iki katı yaşında bir adam tarafından arzulanmadan. Daha uzun bir oyun oynayabilirim.

"Bunu ödünç alabilir miyim?" diye soruyor sonunda, kırmızı elbiseli bir kadının resmini göstererek.

Başımı sallıyorum ve o da neredeyse gülümseyerek karşılık veriyor. "Sana yatak odanı göstereyim."

Arkamdaki açık pencereyi fark ettiği anı görüyorum. Havayı havalandırmak için bir çatlak. Bir saniyelik bir odaklanma, o kadar hızlı ki ona bu kadar dikkat etmesem kaçırabilirdim. Akıllı kızım benim. Gizlenmeye alışkın, potansiyel kaçış yolunu gördüğünü belli etmiyor.

Merdivenleri çıkarken, "Sadece bir şey var, Cara," diyorum. "Kaçmaya çalışarak sabrımı zorlama." Sesim iradem dışında sertleşiyor. Kendini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim.

Tekrar karşılaşacağımızı umduğum yol bu değildi. Onu babasının pençesinden kurtarmak ve hak ettiği gibi nazikçe ona kur yapmak istedim.

Ama onu kurtardım, kaçırdım ve gerçekten gitmek istiyorsa, hayatını rahat ettirmek için her şeyi sağlayacağım, kalmasını tercih ederim. Onu kazanma ve mutlu bir şekilde yatağıma getirip gelinim yapma şansını istemek mantıksız değil.

Ağzı düzleşiyor. "Ben burada bir mahkumum. Hiçbir şey değişmedi."

"Misafirimsin." Karım olana kadar .

"Ama gidemem." Kapüşonunun manşetlerini parmaklayarak bana bakıyor, gözleri ve sesi çelik gibi.

"Gecenin bir yarısı. Yarını sabah konuşuruz." Zaten benim tercihim de bu olurdu ama inatçı kızımın başka fikirleri olduğundan şüpheleniyorum. Hazır olacağım. "Gitmiyorsun."

FELICITY

Kütüphanede açık bir pencere vardı.

Devasa, çok rahat yatağıma uzanıyorum ve tersine dönmüş, tepetaklak olmuş hayatımı ve o açık pencerenin potansiyelini düşünüyorum.

Babam öldü. Bu da beni gelmeyeceği anlamına geliyor. Onun etkisinden kurtuldum ve eğer kaçarsam, gerçekten kaçma şansım olacak. Daha mantıklı giysiler dışında kaçabileceğim hemen hemen her şey yanımda.

Bir yanımda sabaha kadar beklemek istiyor. Marco beni kurtardı ve babamda korku ve acımasızlık varken onda sadakat var. Belli ki adamları ona Kensington mafyasında kimsenin babama duymadığı şekilde saygı duyuyor. Belki de planladığı şey o kadar da kötü değildir?

Yarını sabah konuşuruz. Beni başından savdılar.

Sizce annem için de başlangıçta böyle miydi? Belki de babam ondan sıkılmadan önce çekici ve nazikti. Belki de evlilik sözü bile verdi ve annem sonunda onu dürüst bir kadın yapacağını düşündü. Muhtemelen "Sen benim için bir hiçsin, kızın da benim hizmetçim olacak" diye başlamadı.

Marco öyle biri değil. Seninle ilgilenmek istiyor, diye fısıldıyor içimden bir ses.

Elbette, onun ilgisi bana nihayet kaçış planımı uygulamaya karar vermem için güven verdi, ancak bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. O hâlâ ölümcül bir mafya babası.

Bir de şu diğer ses var.

Onun gibi bir adamı hak etmiyorsun. Göz kamaştırıcı, güçlü, zengin bir kralın ilgisini uzun süre çekemezsin. Senden sıkılacaktır.

Marco'nun gözlerindeki şefkate, kollarına sarıldığımda hissettiğim doğruluk duygusuna inanmak istiyorum. Kalbimin ona güvenme, uykuya dalma ve sahip olduğum sürece ilgisinin tadını çıkarma eğilimi. Ama herkesin düşündüğü gibi, kaçınılmaz olarak benim yeterli olmadığımı karar verdiğinde kalbimin kırılmasını istemiyorum.

Belki de seni hiç istemiyordur. Belki de sen bir mafya pazarlık kozusun.

Onun küçük rehinesi olarak kalmamın imkanı yok.

Fikrimi değiştiremeden yataktan sürünerek çıkarım. Dışarı çıkarım, yola doğru koşarım. Babamın evinden denediğimde işe yaramamıştı ama o artık yok.

Sessizce kapı kolunu deniyorum. Kilit açık.

Gece havası serin ve ay ışığı uzun koridora gümüş gibi yayılıyor. Kütüphaneye giden yolu not ettim. Tek yapmam gereken yakalanmamak.

Titrek bir nefes alıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Bunu yapabilirim.

Klakson sesi yok. Tuzak patlamıyor. Bir tane daha, bir tane daha, sessiz adımlarla.

Koridorun sonunda onun derin sesini duyuyorum. "Felicity."

Aman Tanrım. Kingpin.

Dönüyorum, bedenim şimdiden titriyor. Geldiğim kapının karşısındaki açık kapının önünde duruyor, gölgeler tarafından kısmen gizlenmiş. Üstü çıplak. Bu mesafeden ve beyaz gölgeler arasından vücudunun sadece dış hatlarını seçebiliyorum.

ay ışığı, çünkü gölgeler tarafından yarı gizlenmiş. Ama kaslarını ve yara izlerini görebiliyorum.

"Sana söyledim, bunu sabah konuşuruz. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim. Ne istersen sağlarım. Kek, kitap ya da özgürlük."

Samimi görünüyor ama yine de geriye doğru bir adım atıyorum. Kingpin kocaman. Kaslı. Güçlü, evet, ama bahse girerim hızlı değildir. Ve benim büyük bir avantajım var. Ön kapıya doğru gittiğimi düşünecek ve çıplak ayaklarla kütüphaneye geri dönmem için yeterli alan var.

Sessiz ve hızlı olmakta iyiyimdir. Çok pratik yaptım.

"Yatağına dön, Cara." Emir içimde yankılanıyor.

Neredeyse yapıyordum. Karanlıkla örtülü kırk metrelik koridorda bir aşağı bir yukarı bir irade savaşı yaşanıyor.

O sert ses tonu. Soyunmamış ama yaralı vücudunun sade güzelliği. Biraz korkuyorum, evet, ama başka bir duygu da kabarıyor.

Heyecanlandım. Başımı sallıyorum.

"Oynamak istediğin oyun , değil mi?" diye mırıldanıyor.

Bir adım daha atıyorum. Sanırım pencereye ulaşabilirim. Başarmak zorundayım. Çünkü adrenalin kanımda, kalbimden her uzvuma kadar zonklarken ve özümde zonklarken, kaybedemem.

"Dene o zaman. Ama seni yakalarsam, benim olursun."

Onun.

Koşuyorum.

Sonuçlarını düşünemedim havalandım. Ağır adımları onu takip ediyor. Neşe içime işliyor. Koşuyorum, bacaklarım ve kollarım hareket ediyor, bunca yıllık durağanlıktan sonra canlanıyorum.

Sabah gelecek hakkında konuşmak gibi normal bir şey teklif ediyordu. Ama yerleşemedim ve şimdi kaçmaya çalışırken tüm dikkati benim üzerimde. Koridorun köşesinden çılgık atarak geçtim ve kendimi açık alana attım.

Koridor, pürüzsüz beyaz duvarlar ve ara sıra ay ışığını yansıtan minimalist tablolar.

Koşarken kaslarım yanıyor.

Ve oh iyi hissettiriyor. Omzumun üzerinden kontrol ediyorum ve gözleri bir avcı gibi bana dikilmiş. Odaklanmıştı. Başımı arkaya çeviriyorum. Sanki beni istiyormuş gibi peşimden koşuyor, sanki öpücük bir şey ifade ediyor ve gitmeme izin vermiyor.

Gecenin bir yarısı uyandıktan sonra yorgun olmam gerekirdi ama koşarak merdivenleri ikişer ikişer inerken hayatımda hiç olmadığım kadar enerjik hissediyorum. Arkamda olduğunu duyabiliyorum ama görece kadar yakın olmadığından eminim.

Bu hayal kırıklığı değil. Değil. Ben buradan gidiyorum.

Merdivenlerin altındaki köşeyi dönüyorum ve yavaşlıyorum, hızlı ve tüm ciğerlerimden gelen nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, göğsüm kabarıyor, boğazım yanıyor. Ama zıplayan adımlarımı soğuk mermer zemin üzerinde hafifletiyorum.

Peşimden gelirken çıkardığı ses hiç durmuyor. Sırıtiyorum. Onu alt ettim. Arkama bakıyorum, eminim ki-

İşte orada. Tam arkamda. Korkudan çılgılık atıyorum ve hızlanıyorum. Şimdi gerçekten koşuyorum.

Yarım . benim kalp istiyor için Kaçış.

Bu Oksijenli kanı uzuvlarıma çarptırıyor ve beni daha hızlı ve ileriye doğru itiyor. Bana en başta neden mafya hayatını terk etmeye çalıştığımı hatırlatıyor. Bir yanım kaçmaya çalışıyor ve yakalanma düşüncesiyle gerçek bir panik yaşıyor. Ama diğer yarım... Oh, diğer yarım da kaçmak istiyor.

Ama kalbimin o bölümü neşeli. Yavaşlayacak ya da yerler arıyor. Tekrar arkama bakıp takip edip etmediğini kontrol etmemi ve yüzündeki niyetli bakışı görmemi istiyor. Kalbimin bu kısmı beni bu kadar çok istemesinden memnun. Gecenin köründe beni evinin içinde kovalayacak kadar.

Kalbimin bu kısmı yakalanmak istiyor.

Onun sözü. Ben onun olacağım. Bu halükarda korkutucu olmalı ama değil. Sahip olmaya ve sahiplenilmeye ihtiyacım var. Yoğunluğu ve mücadeleyi, ayaklarım acı içinde yere vururken bile her itirazımın üstesinden geleceğinin kanıtını .

Onun tarafından sahiplenilmek, babamda olduğu gibi kölelik olmaz. Hayır, mafyası onu liderleri olarak seviyor, bu çok açık. Ona ait olsaydım, şımartılmış bir evcil hayvan olurum, en iyi meme verilir ve sarılırdım. Korunurdum.

Bu böyle sürmez. Bunu biliyorum ve tekrar yalnız kalacak olsam bile özgürlüğü daha çok istiyorum. İskoçya tek seçenek.

Onu duyabiliyorum ve buğulu beynim terini koklayabildiğimi ve sıcaklığını hissedebildiğimi düşünüyor. O doğanın bir gücü.

Ciğerlerim koşmanın verdiği alışılmadık eforla patlamak üzere ve tüm göğsümle nefes alıp veriyorum. Her adımda dizlerime binen güçle dizlerim ağrıyor, kemiklerim çatırdıyor. Vücudumdaki her kas çalışıyor.

Oraya. Koridorun sonundaki kütüphane girişini fark ediyorum ve özgürlüğün mümkün olduğunu gören zihnim bacaklarımı daha hızlı itiyor. Bir kraliçenin melodramatik gelişi gibi kapıyı önümde açtığımda onun üzerime atlamasını bekliyorum ama hayır. Yine de peşimde, sert nefesi yakınımda.

Bu, bir filmde cesur kahramanın aşılmaz zorluklara rağmen dışarı çıktığı anlardan biridir. Kreşendoya doğru yükselen epik bir film müziği var. Indiana Jones gibi mahvolmuş bir tapınaktan çıkıp pencereden içeri dalacağım.

Ahşap zemin parlak ve okuma köşeme doğru köşeyi dönerken neredeyse ayağımı kaybedip yana doğru kayıyorum. Sadece Marco'nun uzanan kolu beni kitaplığa çarpmaktan kurtarıyor, ama kavranmaktan kurtulmayı başarıyorum ve sonra-

Pencere kapalı.

Kalbimin iki yarısı birbirine sıkışıyor.

Yine de büyük pencere kenarındaki koltuğa doğru hamle yapıyorum, kolu çekip minderlerin üzerine düştüğümde Marco'nun iri bedeninin bana çarpmasını bekliyorum. Kımıldamıyor. Kilitlendi.

Tabii ki öyle.

Marco beklediğim gibi üzerime inmiyor ve kalbim tekliyor. Buna gerek yok.

Yakalandım.

Yavaşça dönüyorum, dizlerimin üzerinde sürünüyorum ve çıplak göğsüne bakıyorum. Cam kenarındaki koltuğun kenarında duruyor. Birden kusacak gibi oluyorum, pişmanlıktan midem bulanıyor. Bu cezayı hak edeceğim. Cesurca karşılayacağım, kendime söz veriyorum.

Kaçmamalıydım. Aptalca.

"Bana bak." Sesi amansız. Bu bir rica değil.

Sefil bir şekilde, salyangoz hızıyla gözlerimi kaldırıyorum. Nasıl bir intikam alacak? Daha fazla acıyla baş edemiyorum. Yüzüne bakmaya zorlanırken bile kendi içime kıvrılıyorum. Öfkeli bir mafya babası korkunç bir yaratıktır.

Boynunda tereddüt ediyorum. Eskiden sevgi olan yerde öfke bulmak istemiyorum.

Ama bakışlarıyla karşılaştığımda, yüzünde öfke ya da hayal kırıklığı yoktu. Sadece anlayış ve sabır. Sahiplenme ve... sevgi?

Tüm korkularım sıcak bir içeceğin içindeki buz gibi eriyip gidiyor.

"Hayır de, Cara," diyor. "Hayır de, açık ve yüksek sesle, eğer benim olmak istemiyorsan."

Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Hatta kelimeyi oluşturuyorum ama dilim ağzımın tepesine yapışıyor.

O kazandı, adil ve dürüstçe. Bana zarar vermeyeceğine söz verdi.

Bir mafya için makul taleplerde bulundu.

Kaçtığımda riski kabul ettim, bu yüzden bana reddedebileceğimi söylese de reddetmiyorum. Yutkunuyorum ve bakışları boynuma doğru kayıyor.

Sessizliğimi kabullenmiş gibi başını sallıyor, ki gerçekten de öyle, ve pencere kenarındaki koltuğun minderlerine çöküyor.

"Çok güzelsin. Seni şımartacağım," diye mırıldanıyor beni kucağına çekip minderlere yaslanırken. Mücadele edemeyecek kadar şaşkın bir halde kendimi ona bırakıyorum ve o da memnuniyetle mırıldanıyor. Ben hâlâ ağır ağır nefes alıp verirken, göğsüm sıkışırken, o son derece sakin.

Bu bir yarışma bile değildi. Beni herhangi bir noktada yakalayabilirdi, farkındayım, ama çıkışımı engellemeyi çoktan düşündüğünü kendim görmem için aşığı inmemeye izin verdi.

"Neden benden kaçtın?" Elleri yanımda ve sırtımda kelepçeli ve kafamı kaldırdığımda bakışları tavizsiz ama bir şekilde nazik.

Neden kaçtım? Tüm hayatım yüzünden. Bu bir ya da iki cümle değil ama sanırım özeti bu. "Korkmuştum. Neden beni kovaladın?"

"Çakılda ayağını incitebilirdin. Neden korktun?"

Çünkü bunun olmasını planlamamıştım ve aramızdaki bu bağdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ama bunu kabul edeceğini sanmıyorum, çünkü korkunun nedeni bu değildi. Gerçekten değildi. Ve tutuşundaki acımasızlık ve beklerken gösterdiği sessiz sabır bana her şeyi itiraf edene kadar tatmin olmayacağını söylüyor.

Ben de öyle yapıyorum. İçimden dökülüyor.

Tüm . Annem. Babam. Gördüğüm şeyler. Neden İskoçya'ya gitmek istediğimi. Beni dinliyor ve sırtımı okşuyor, ona özellikle tatsız bir şey söylediğimde gürlüyor. Her bir yara izini ona göstermemi istiyor, ben de hangisinin hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Avucunu eski acıların üzerine vuruyor. Hiçbir şey yapmaması gerekirdi ama yapıyor, kalan acıyı siliyor. Bu hikayeler çoğunlukla işe yaramayan kaçış planlarıyla ilgili ve gözleri buz gibi. Ama ona neredeyse işe yarayan birinden , bu farklı.

O zaman yaz gökyüzünü andıran gözlerinde bir parıltı oluyor ve yanağımı sakallı yanağına bastırdığımda gülümsemesini hissedebiliyorum.

Başını sallayıp kıkırdıyor ve mırıldanıyor, "Biliyordum. Babamdan nasıl çaldığımı ve kaçacağımı açıklarken çok zekice" diye mırıldanıyor. Her ayrıntıyı bilmek istiyor ve yemin ederim benimle gurur duyuyor gibi geliyor. Göğsünden gelen kısık onay mırıltısı beni yaşadığım tüm çay, kek ya da romanlardan daha fazla rahatlatıyor.

Kendimi onun sıcak gücünü içime çekerken ve kokusunu içime çekerken buluyorum. Tam olarak okyanus değil. Uzun bir gün oldu. Gece. Her neyse.

Sıcak bir yaz esintisinde ter gibi kokuyor, temiz hava, misk ve... erkeksi bir şey. Yere çöktüğümde göğsü sıcak ve sert, göğüs kılları burnumu gıdıkla ve birazcık aşındırsa bile.

Sessizliğe gömülüyoruz ve ben ay ışığında beni esir alan kişiye bakmaya başlıyorum. Her bir parçası muhteşem ve kendi vücudumda hissettiklerimden farklı. Benim zayıf ve bodur olduğum yerde, o sıkı ve kaslı. Ve şu yara izleri. Göğsü ve kolları yaşadığı acımasız hayatı gösteren izlerle kaplı. Yine de beni şefkatle kucaklıyor. Güçlü biri.

İhtiyaç karnımda pişen bir kek gibi kabarıyor.

Beni kovaladı. Parçacıklar geri geliyor. Kalbimin ve ayaklarımızın çarpışı. Heyecan ve heyecanın parlaması. Beni yakalamasının kaçınılmazlığı.

Hâlâ hiçbir şey almadı ve benden ne isteyebileceğine dair bulanık kenarlı görüntüler zihnimin gözünde keskinleşirken bile kaşkorsemin altındaki meme uçlarımı büzüyor. Detaylar daha da netleşiyor. Saçlarımdaki eli, açık mavi gözlerinin şehvetle kararmasını izlerken ağzımı sikine doğru itiyor. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde arkadan kavrarken onu görmek için döndüğümde koyu renkli kirli sakalının parıltısı.

Bunu istiyorum.

"Tüm planlarınız. Tamamen kaybetmek yazık olur. Klimaktik. Sabah İskoçya'ya gitmek ister misin?"

Sonunda sorar.

Tereddüt ediyorum. Eminim öyledir. Dediği gibi, onun olmak istemiyorum. Sahiplenilmek, sevilme ve şımartılmak istemiyorum. Soğuk İskoçya'da tek başıma iyi olacağım. "Evet."

"Tamam."

Kafa sallamak olması gerekenden daha zor. Bu konuşmamızın sonu gibi geliyor ama bitmesine izin veremem.

"Düşündüm de..." değil miydi? Onun olmam konusunda?

"Ne oldu?" Başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Kelimeleri beynimde bilye gibi yuvarlıyorum.

"Ben senin..." Beni yere yatırıp bekaretimi alacağını düşünmüştüm, düşündüğüm buydu. "Bana ne istersen yap. Çünkü senin olduğumu söyledin." Sadece bu fikir bile bacaklarımın arasında yeniden bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor ve kucağında kıpırdanıp kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Nasıl güvenebilirim ki? Bu mafya patronlarının nasıl çalıştığını biliyorum. Evlilik olmadan gerçek olmaz. Benden bıkacak. Ben çok yorucuyum.

Ama bu arada, belki kendimi bırakabilirim ve o da beni iyi hissettirir.

"Kesinlikle," diyor, alçak sesle ve sertçe. "Benim olana değer veririm. Sana zarar vermem ya da seni zorlamam. Daracık amına girdiğimde sıırılsıklam olacaksın ve bana yalvaracaksın."

Oh...

Aman Tanrım. Evet, gerçekten yalvarmaktan uzak değilim.

"Sahip olmak istiyorsun. Sahiplenilmek." Bu bir soru değil. İçimi gördü ve biliyor.

Sırtımdan aşağı lezzetli bir ürperti iniyor. Başımı sallarken yüzümü göğsüne saklıyorum. Evet. Benim için verilen kararların rahatlığını, benimle ilgilenilmesini ve şımartılmayı istiyorum. O kadar uzun zamandır her yükün altından tek başıma kalkıyorum ki.

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Boğazım düğümleniyor. "Belki."

"Şey," diye mırıldanıyor. "Buna şimdi sahip , değil mi?"

MARCO

Kollarımda yumuşak kıvrımları ve gergin cinsel enerjisi var. Çok tatlı ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibe. Çok baştan çıkarıcı.

Her parçam onu altıma alma, kumaş parçasını kenara itme ve içine girme arzusuyla titriyor.

"Çok cesur ve güçlüydün." Onun başına gelen her şey kalbimi sızlatıyor. "Ama artık öyle olmak zorunda değilsin. Arkana yaslan ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Şimdi o benimle ve ben onu memnun edeceğim. Bütün yaşama sebebim bu.

Onu kucağımdan kaldırıp minderlerin üzerine yatırdığımda o güvercin grisi gözleri kararsızca kırpışıyor, başının altından geçmesi için ekstraları sürüklüyorum, böylece amını yememi izlemek için tam doğru açıda duruyor ve kalçalarının altından bana istediğim tüm erişimi sağlıyor.

Vücudunu öpmek için acele etmiyorum, tenine erişmek için eski kapüşonunu yukarı çekiyorum. Göğüslerinin arasındaki çukur hala kenarları fırırlı ve fiyonklu o küçük kaşkorse ile örtülü. Yakasını aşağı doğru kaydırırken saçlarımı tutuyor ve

Bir pelüş göğsünü, sonra daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve onu yutmadan önce koyu pembe meme ucuna hayran kalıyorum.

Kıvranıyor, daha fazlasını mı istiyor yoksa ondan kaçıyor mu anlayamıyor, üstesinden geliyor. Parmakları saçlarımı sıkıyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi benim hassas kızım? Bana karşı çok duyarlısın."

"Uhh." Diğer göğsünü ortaya çıkarıp hafifçe ısırıldığında cevabı sadece bir arzu iniltisi oluyor. Onu sonsuza dek böyle kızdırabilirim ve bir gün saatlerimi bu mükemmel göğse tapmaya adayacağım. Ama şu anda onun tatlı amını görmek istiyorum.

Düz karnının ve göbek deliğinin masum sevimliliği beni o lanet şortun bel bandına götürüyor. Aşağı kaydardım ve evet. İç çamaşırı yok. İnliyorum ve boxerımın içinden sikimi avuçlamak için bir an duruyorum.

Kovalamacamız sırasında, koşarken şortunun yukarı kalkmasıyla ortaya çıkan tatlı, yuvarlak popo yanaklarını görebileceğimi düşündüm. Ve haklıydım. "Kıvrımların ağzımı sulandırıyor, biliyor musun?"

"Hayır mı?"

Pamuk kaplı karnına doğru bir kahkaha atıyorum. "Öylesin. Sen benim mükemmel kıızımsın."

Bir elimle kalçasını kavırıyor, onu kendime çekiyor ve daha da yaklaşıtıyorum. Diğer elimi ise karnının altından geçiriyorum ve o ciyaklayıp dokunuşumdan kaçmaya çalıştıkça kendi kendime gülümsüyorum.

Olmaz. Olmayacak.

Ve aklımı kaçırıyor olmalıyım, çünkü şortunu çıkarmak yerine, kumaşın içinden onu öperek ikimizi de kızdırıyorum, gittikçe . Bacakları, aralarına diz çökmem için zaten açılmış durumda ama küçük bir dürtmeden fazlası gerekmiyor ve benim için daha da açılıyor. Aradığım şeyi hissedene kadar parmak uçlarımı monsunun üzerinde, daha da aşağıya doğru gezdiriyorum. Gevşek kumaş aralanıyor ve amının bir tarafı parlayarak ortaya çıkıyor.

"Ne hoş bir karşılama," diyorum ve sesim tahrik edici bir tonda çıkıyor. Kumaşı kenara itiyorum, nemli. Boxerımın içinde sikimi daha da sertleştiren bir işaret. Klitorisine temas etmeye çalışırken pembe kıvrımları kayıyor ve ihtiyaçla yumuşak bir şekilde inliyor.

"İşte bu," diyorum ve ağızımın ona değımesine izin veriyorum ve o da rahatlama ve hayal kırıklığıının bir araya geldiğı bir inilti çıkartıyor.

Evet. Bu ıslaklık ağızımdan değıl. Bu onun içinden sızıyor, sadece benim için. Dikişini uzun uzun yalıyorum, balının açgözlü tadını alıyorum.

"İyi kız benim için çok ıslak." Sonra dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, basit bir öpücük baskısı, ama o boğuluyor ve bacakları satın almak için çabalıyor.

Ha. Bunu sağılayabilirim. Avularımı her iki ayak bileğinin üzerine sıkıştırıyorum ve bu sefer doğırudan klitorisine gidip emiyorum.

İnliyor, çok sıcak ve gergin. Gelmek için can atıyor.

Bu bir söz, bu geceki hareket. Bana güvenirse ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim. Artık kaçmak yok.

Yalnız benim olduğı için onu ödüllendiriyorum. Tıka basa yiyorum. Tüm ağızımı ve yanaklarımı onun o güzel amına sokuyorum, onu emerken ve yalarken kendimi onun sularıyla kaplıyorum. Dilimi onun dar geçidine sokuyorum, tadından zevk almak için. Dilimin düz kısmını kullanarak onu sertçe kucaklıyorum ve onu neyin paralayacağını bulmak için farklı kalıplar ve ritimler denediğimde beni kovalıyor

"ok lezzetlisin." Bunun için kendini ıldırmasına bayılıyor ve tek yapmam gereken onu ateşlemek. O benim havai fişeğim, ama onu haftalardır izlediğim için eminim ki sadece benim için böyle. Başka biri ona dokunduğunda kaçıyordu. şimdiki gibi erimiyordu.

Onu çok tatlı, ateşli ve hak ettiğı gibi yapacağım. Bakmak ve üremek için o benim, geri bu ikinci kısmı henüz söylemedim. Saplantımla kızımı korkutup kaçırmak istemiyorum. Ama bu olacak. Onun içinde olacağım, onu dolduracağım. Onu boyayacağım.

onu gür ve olgun yapacak tohum. Kahretsin, kızımın çocuğumuza hamile olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Ayak bileklerini sabitlemek hoşuma gitse de, hissetmek istediğim daha önemli bir şey var. Onu serbest bırakıyorum ve bir ön kolumu onu yerinde tutmak için alt karnının üzerine yerleştiriyorum ve diğer elimi o küçük deliğe getiriyorum. Bir dokunuşla çığlık atıyor. Bir parmağımı ikinci ekleme kadar sokuyorum ve o kadar kaygan ki kolayca giriyor. İyi ki onu kalçalarından tutmuşum. Sonra ikinci parmağımı sokuyorum - sıkı, şimdi çok sıkı- ve onu parmaklarımla beceriyorum. İçindeki o hassas noktayı ovmak için kıvrılıyorum ve klitorisini emiyorum. Onunla kaplıyım ve onun tatlı ve tuzlu tadından, parmaklarım onu daha sert ve daha hızlı okşarken ıslatılmış amının boyun eğen pembe etinden zevk alıyorum. Asla doyamayacağım.

Elleri başımı buluyor ve saçlarımı tarıyor, sonra kavıyor. Bir acı kasılması ve ben onun bu sahiplenici tavrından zevk alıyorum. Bu tek taraflı bir şey değil, dilimle ona orgazm yaşıyorum. Elleri üzerimde, beni doğru tutuyor, benim ona sahip olduğum kadar o da bana sahip çıkıyor. Başka türlü şüpheli olan bu durumu sahipleniyor ve parmaklarının kafa derimdeki ısırtığı sikime doğru bir mesaj göndererek zonklamasına neden oluyor. Onun olmak istiyorum.

Kontrolünü kaybediyor, onu uçurumun kenarına itecek zevki ararken beni aşağı çekiyor. Boğuluyorum, onun içinde boğuluyorum ve bu ölmek için en mükemmel yol. Çok mutluyum.

Bu şekilde uzun sürmüyor, parmaklarım onun tatlı ıslak geçişinde, dilim ısrarcı ve elleri beni kavıyor.

Parmaklarımı sıkıyor ve çığlık atıyor. Sesi çok yüksek, kızım ve o sarsılıp ağlarken, o kadar sert boşalıyor ki, beni defalarca yanımdan tekmeliyor, elleri saçlarımı çekiştiriyor.

Bırakmıyorum. Onu rahatlatıyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda hissediyorum, onu daha yükseğe itmek için daha sert, sonra yavaş yavaş

O yere yığılıp nefes nefese kalana kadar geri çekiliyor, ben de usulca iç bacaklarını öpüyorum.

Sıkışmış omuzlarımı, parmaklarımı ve çenemi esnetirken, bir anlığına onun görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Mahvolmuş. Gözleri kapalı, yanakları pembeleşmiş ve koyu renk saçları, boşalırken savrulduğu minderlerin üzerinde dağınık ve gelişigüzel duruyor. Kiraz desenli küçük şortunun şekli bozulmuş ve kapüşonu hâlâ tek göğsünün kabarıklığını ortaya çıkaracak şekilde sıkışmış. Kirpiklerinde küçük gözyaşı damlacıkları var.

Yanına uzandım ve onu kollarıma aldım. İsteyerek geliyor, yakalandığını kabul ettiği için yumuşak ve esnek.

"İyi misin?" Soruyorum ve pişman olmamak için dua ediyorum.

Başını sallarken teni benimkine değişiyor, sonra bir nefes alıyor. Duruyor. Tekrar. Konuşmaya başlayacakmış gibi nefes alıyor ama konuşmuyor.

"Ne oldu?"

Yüzünü göğsüme saklıyor, yumuşak yanağını göğüs kafesime bastırıyor ve tenime konuşuyor. "Bu beni kullanmak mıydı?"

"Oh, Cara." Hiçbir fikri yok. "Evet. Ve seni başka şekillerde de kullanacağım, merak etme."

Kulağa rahatlama gibi gelen ürpertici bir iç çekiş çıkarıyor. "Senin güzel vücudunu kullanmak için sabırsızlanıyorum.

daha fazlası için ağlamanıza neden olan iğrenç ve ahlaksız yollar."

"Gerçekten mi?" Ve bu soruda tam olarak anlayamadığım bir belirsizlik var.

Saçlarının ipeğini okşuyorum, güven veriyorum. "Ben de sana değer vereceğim."

Şimdi onu bu şekilde içime soktum. Şimdi onu boşalttım, açlığım azalmadı. Keskin kenarı yok, ama şimdi ona olan arzum daha derin, daha geniş. Okyanusun acı bir haliçte taşması gibi. Önceden saplantılı olduğumu sanıyordum, ama şimdi daha kötü. Onu seviyorum.

Bana ne istediğini söyledi: İskoçya'ya gitmek, buradan ve benden olabildiğince uzağa. Ve ilk kısmı onun için gerçekleştirecek olsam da, gitmeme izin vermeme imkan yok.

Onu kendime daha yakın tutuyorum ve parmaklarımı beline bastırıyorum. Tatlı çilek ve vanilya kokusunu içime çekiyorum.

"Artık benimsin. Orgazm olmak için benimsin." İç çekiyor ve ağzının kenarını tenime sürüyor, saçları dudaklarının altında oynuyor. "Bakım için benimsin. Tapmak için benimsin."

FELICITY

Kütüphanede uzun süre birlikte yattık. İri ve sert göğsü güven verici bir şekilde yastığım, kolu ise emniyet kemerimdi. Orada uyuyup uyumadığımı ya da Marco kapüşonumu geri çekip beni üst kata taşıdığına ve yatağına yatırdığına saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Düşünemeyecek kadar yorgun ve doymuştum. Ama onun varlığını ve gürleyen sesinin bana "Uyu artık. Uzun bir gece oldu."

Daha önce hiç kimseyle aynı yatakta yatmamıştım. O sıcak. Büyük de. Tek başıma uyumanın yalnızlık olduğunu hiç düşünmemiştim. Sadece soğuk olduğunu kabullenmişim ve çoğu gece kendimi bir topun içine sokup uykuya dalmayı bekliyordum.

Onun olmak demek, beni yatağına yatırması ve vücudunu sırtıma yaslaması demek. Marco arkamdayken unutulup gitmek... Bu farklı. Hayatımda ilk kez bilincimi kaybettiğimde yalnız değilim.

Yastığımdaki Marco'nun kokusuyla uyanıyorum, tuzlu okyanus ve misk kokusu, ama arkamda sıcak bir varlık yok. Tek gözümü açarak yatak odasına korkuyla bakıyorum. Sade ve yalın, sadece sarı güneş ışığıyla yumuşatılmış. Tavandan tabana büyük pencereler

Bir ormanlık alanda kırmızı, beyaz ve siyah bir kuşun süzölüp bir ağacın gövdesine konmasını izliyorum.

Kırsal kesimde yaşıyor ya da o kadar büyük bir bahçesi var ki kırsal kesim de olabilir.

Pencerenin hemen dışındaki ağacın dallarına bir kuş yemliğı asılmış, yakın. Her renkten yarım düzine küçük kuş gagalayıp duruyor. Dalıyorlar ve didişiyorlar, kanatları bulanık. Altın, kırmızı ve siyah işaretli kuşlar yemlikte kalıyor, itişip kakışıyor ve ziyafet çekiyorlar. Ama küçük pembe, beyaz ve gri kuşlar geride duruyor, bir boşluk bekliyor ve kanatlarını çırpıp uçmadan önce bir parça yiyecek kapmak için içeri dalıyorlar.

Hepsinin kendi stratejileri var ve tedarikçilerinden emin bir şekilde kahvaltılarını almaya geldiler.

Huh. Büyük korkutucu mafya patronu kuşları izlemeyi seviyor.

Ve kızları kaçıır, onlara orgazm yaşatır, onun olduklarını söyler, şanslarının yaver gittiğini düşünmelerini sağlar, sonra da onları yalnız bırakır. Neden kaçmama izin vermedi?

"Uyanmışsın."

İçime bir rahatlama dolsa da yorganı göğsüme doğru çekerek dönmeye çalışıyorum. Marco mavi bir koltukta oturuyor ve boynundan açık, güçlü, bronzlaşmış boynunu ve köprücük kemiklerinin arasındaki çukuru ortaya çıkaran beyaz bir gömlek giyiyor. Dizlerinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar var ve siyah çerçeveli okuma gözlükleri takıyor. Ve ağzı - dün gece ben zevkten çılgık atana kadar amıma soktuğı ağzı - yavaş bir gülümsemeyle yukarı dönüyor. Gözlerinde başlıyor ve bir yaz sabahı doğan güneş gibi ışıık ve ısı kaymasıyla yüzüne yayılıyor.

Gözlüklerini çıkarıyor ve sıradan ateşli profesör görünümünü kaybettiğı için üzülssem de, soluk mavi gözlerini daha iyi görmek bunu telafi ediyor. Beni gördüğüne sevinmiş görünüyor ve bu beni utandırıyor. Bu onayla ne yapacağımı bilemiyorum. Buna alışık değilim ve yarı yarıya uyuduğum için azarlanmayı bekliyorum, ama o yatağın kendi tarafına doğru başını sallıyor.

"Senin için kahvaltı var."

Dönüyorum ve düzinelerce küçük hamur işi, kahve, portakal suyu, bir kase kavun ve çilek ve yaban mersinli kek gibi görünen şeylerle kaplı düzgün bir ahşap tepsi buluyorum. Karnım gurulduyor ve Marco'nun kahkahası beni sarıyor, ben kızarken sıcak ve şefkatli. "En sevdiklerimin hepsi," diye mırıldanıyorum bir kruvasana doğru. alınmadan önce. "Her zaman."

Bu beni takip edip etmediğine dair bir soru ya da cevap değil. Ama benim için çok yakın. Ya o değilse? Ağzımdaki çıtır çıtır yumuşak tereyağlı börek, cevap vermek zorunda olmadığım anlamına geliyor.

Sanırım beni izlemesini sevdiğimi en azından kendime itiraf etmek istiyorum. Eğer o olsaydı. Elbette kahvaltıda ne yemek istediğimi ona söylemek zorunda kalmamak da bir avantaj ama asıl neden bu değil. Gerçek şu ki, benim için zahmete girdiği düşüncesi, mükemmel pişmiş keklerin kokusu: ağız sulandıran rahatlık ve zevk beklentisi.

Teklif edilen keki ısırmak nasıl bir şey olurdu? İskoçya'ya gitmek yerine teklif ettiği şeyi kabul etmek?

Doğru, dün gece beni kovaladıktan sonra sabah beni kuzeye göndermeyi teklif ederek benden kolayca vazgeçti. Bunu hâlâ yapacak mı? Kruvasan birden ağzımda kurudu. Portakal suyundan bir yudum alıyorum, taze ve tatlı olmasına rağmen tek tadabildiğim ekşi.

"Ne zaman gidiyorum?" Bu bir yara bandı gibi. Yırtıp atarsam ve bir anda acıtmaya başlarsa başa çıkması daha kolay olur.

Marco dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp yatağa geliyor ve üzerimde yükseliyor. Boyu ve vücudunun bariz gücü karnımı kıpırdatıyor ve meme uçlarım diken diken oluyor. O muhteşem ve ben tamamen onun gücüne teslim olmuş durumdayım.

"Ne zaman istersen," diyor sonunda. "Sen bir mahkum değilsin."

Yutkunuyorum. "Şimdi."

Marco'nun dudakları gerildi ama yorum yapmadı. Sadece elini uzatarak onunla gitmemi işaret ediyor. Avucu benimkini güçlü bir sıcaklıkla sarıyor.

O lezzetli kahvaltayı ve Marco'nun benimle birlikte uyuduğu, kolunun belime dolandığı güneşli yatak odasını geride bırakırken ağlamamayı başarıyorum.

Yarın ya da hiçbir zaman demeliydim, çünkü beni esir alan kişi hakkında daha fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyorum. Evinin tüm detaylarını anlamaya çalışmak nafi. Onu aşağıya kadar takip ederken boynumu eğiyorum, modern ama sıcak evdeki soyut sanat eserlerine ve zarif heykellere hayranlıkla bakıyorum. Mermer zeminli giriş salonuna girdiğimizde üzerimde hâlâ pamuklu pijamalarım ve kapüşonum var ve bir kolumu işe yaramaz bir şekilde göğüs kafesime doluyorum.

Marco'nun emrini bekleyen bir adama mırıltılı bir ricada bulunur ve siyah bir limuzin dışarıda mırıldanır.

Kalbim kırılıyor. Bunu yapmak istemiyorum. Gerçekten gitmeme izin verecek mi? Dün geceki tüm açıklamalarından sonra. Bu sabah. Ne zaman olursa olsun.

Eğiliyor ve saçıma bir öpücük konduruyor. " yok."

Öyle değil. Kek karışımında kabartma tozunu atlamışım gibi bir his var içimde. Önemli bir şeyi atladım ve her şey dümdüz oldu.

"Buradayım," diye mırıldanıyor. "Gerçi sen onları kırmaya çalışmayı bırakmazsan parmaklarım çok uzun süre kalmayabilir."

"Ne?" Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdığında, sanki beni gezegende tutan tek şey oymuş gibi ona tutunduğumu fark ediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, elimi çekmeye başladığımda gözyaşlarım diken diken oluyor.

İzin vermiyor, parmaklarımızı birleştirip sıkıyor.

"Hadi gel." Diğer koluyla beni göğsüne bastırıyor ve ellerimiz hâlâ birbirine bağlı, beni limuzine doğru taşıyor. Bırakmak istemiyorum.

Limuzinin içine girdi ve beni deri koltuğa oturttu.

Hedeflediğim şeyi ettim. Birikimlerim, babam gitti ve beni avlayamayacak. Özgürlük.

Ona ihtiyacım var. Beni gören, beni kurtaran, beni yakalayan ve benimle ilgilenen Kingpin'e.

"Marco..."

Yanımda oturuyor ve kalbim çarpıyor.

"Ne?" diye soruyor rahatça, beni bedenine çekerek. "Seni yalnız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Evet. Ben aptalım, beni İskoçya'ya göndereceğini sanmıştım, bana eşlik edeceğini değil. Tanrıya şükür. Görünüşte mantıklı olsa da, kötü kararlarımın sonuçları ortaya çıkmadan önce Marco ile daha uzun zamanım var.

"İskoçya'ya gitmek ne kadar sürer?" Soruyorum çünkü görünüşe göre kendime işkence etmekten hoşlanıyorum.

Bir omzunu silkiyor. "Altı saat. Ish. Ama yolda birkaç yerde durmamız gerekecek."

Durmak mı? Ne için?

MARCO

Görünüşe göre bu gizemli ve ölümcül şöhret sadece yakın çevremde işe yarıyor, çünkü ikinci adamım beni hiç rahat bırakmıyor. Ama işi hallediyor. Ayrılırken Paulo'ya verdiğim belli belirsiz emirden başka bir şey söylemeden, mükemmel bir küçük bağımsız butiğin önünde durduk.

"Alışverişe mi gidiyoruz?" diye soruyor kızım, kafası karışmış bir şekilde, kapıyı açıp onu kollarıma aldığımda.

"Evet. Pijama dışında giyecek bir şeye ihtiyacın var. Yine de sana ayakkabı almayabilirim, böylece seni her yere taşımak için bir bahanem olur," diye takılıyorum ona.

"Marco, dur," diyor aceleyle, gözleri bir o yana bir bu kayarak. "Ne?" Durmuyorum. Yolumuza devam ediyorum.

Kıpırdanıyor ve tıslıyor, "Yapamam, gitmeliyiz!"

Paulo tarafından iyi bilgilendirildiği belli olan tezgâhtar arkamızdaki kilidi çeviriyor, panjurları indiriyor ve arka odaya geçiyor.

"Kıyafetleri beğenmedin mi?" Onu ayağa kaldırdım ve bana kızgın bir kedi yavrusu gibi hırladı. Bunun onun tarzı olacağından çok emindim. Bir çeşit, rahat plaj kızı havası.

"Onları seviyorum," diyor alnına masaj yaparak, ayak parmaklarının kıvrıldığı yere bakarak. "Ama benim

ödeyecek param yok. Ödeyemem-" "Bu bir sorun değil. Seni tedavi ediyorum."

"Sana borçlu olurum," diyerek kollarıyla kendini kucaklıyor ve ben öne çıkıp güzel vücudunu örtmemesi için onu zorlamamayı başarıyorum.

"Tersi. Ben sana borçluyum. Seni evinden çaldım. Dün gece seni tatmama izin verdin." Bu ifadeye itiraz etmeye başladı ama saçmalık dinlemiyorum. "Bana güvendin. Sadece sana kıyafet vermeme izin vermeni rica ediyorum çünkü hiç kıyafetin yok ve kendimi sorumlu hissediyorum."

"Sana bir iyilik yapmış olurum, değil mi?" diye soruyor gözlerini kısarak ve kaşlarını şüpheci bir şekilde çatarak. Uyandığından beri biraz açılmış ama yeterli değil.

"Evet, aynen öyle." Masum görünmeye çalışıyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, o da bana yardım etmiş olacak. Eğer onu mükemmel göğüslerinin kabarıklığını belli eden o bluzla ve o minicik şortla, uzun tay gibi bacaklarını sergilerken daha uzun süre görürsem, yapabileceklerimden sorumlu tutulamam.

"Belki bir çift şort ve üst giyebilirim, böylece bunlardan başka bir şeyim olur." Kiraz desenli kumaşı çekiştiriyor, özlem dolu gözlerle etrafına bakıyor. Kötü bir alışkanlık. Babasının yaptığı gibi harcamalarını karıştıracağımdan korktuğu için bunu sınırılıyor.

"Birden fazla kıyafete ihtiyacınız var. Kensington'dan bir şey bulabilir miyiz bilmiyorum. Yüz kıyafetle başlayalım."

"Saçmalama," diye alay ediyor, "sadece bir taneye ihtiyacım var."

Ona kaç kıyafet alacağım konusunda biraz daha pazarlık ettikten sonra on kıyafete kadar pazarlık etmeyi başardım ve rahat bir koltuğa yerleşip o göz atarken onu izledim. Süpermarkette olduğu zamanlardaki gibi. Güzel şeyleri seviyor ama etiketleri kontrol ettiğini, fiyatı ve değeri değerlendirdiğini görebiliyorum.

İlk denediği şey, dantel süslemeli koyu çivit rengi dar bir ipek üst ve bir çift kesik jean

Şortlar. Neredeyse inleyecektim. O lanet pijamalar kadar açık. Evet, yaz mevsimindeyiz ama işkence olmayan bir şey seçemez miydi? Beni öldürecek.

İpeği parmaklıyor ve aynada her açıdan bakmak için dönüyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. "Alabilir miyim?"

"Evet," diye tereddütsüz cevap veriyorum. Muhtemelen ölümüne sebep olacak olsa bile. Diğer mafyalardan biri olacağını düşünüyordum ama hayır. Felicity o üst ve şortla bunu yapacaktır.

"Lütfen bile demedim," diye itiraz ediyor, inanamayarak gözlerini kırptırıyor.

"Daha da iyisi. Başka ne talep edeceksin?"

"Peki ya..." Kapüşonluların olduğu bir rafı işaret ediyor. Kaşkorsenin aksine, bunlarda seksi bir şey yok. Sadece şirinler. Belki de sadece seksi kıyafetlere izin verildiğini düşünüyordur?

"Onu da alabilirsin."

"Hangisi olduğunu ya da ne kadar tuttuğunu bile söylemedim," diye homurdanıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü, bir, her şey sana çok yakışır. Ve ikincisi, maliyeti umurunda değil. Bunu karşılayabilirim."

Bu onun için zor. Ona hiçbir şeyi hak etmediği söylenmiş ve ne kadar mücadele ederse etsin, bu tür saçmalıklar peşini bırakmıyor.

"İnanın bana, mali durumumu düzeltmek için bundan çok daha fazla çalışmanız gerekir. Tüm dükkânı ve sokaktaki diğer tüm dükkânları satın alsanız bile küçük bir yüzde bile olmaz. Ama öyle olsa bile, yine de bunu yapardım."

"Ama neden?" Sesinde bir bafflement var ve çıplak ayaklarını yer döşemelerine sürüyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyor.

Başımı eğiyorum ve düşünüyorum. Binlerce neden var ve bu sadece şu anda hangisini duymak istediğiyle ilgili bir mesele. Çünkü seni seviyorum en basitidir, ama şu an için değil.

Hemen cevap vermediğimde o koruyucu şelalenin altından bakıyor, gri gözleri reddedilme beklentisiyle solgunlaşıyor.

"Bunu hak ediyorsun."

İnanılmaz bir kahkaha atıyor. "Ne?"

"Güçlü, cesur ve sen olduğun için," diyorum gerçekçi bir şekilde. "İstediğim kişi olduğun ve benim olduğun için."

Gözleri parlıyor ve elleriyle ağzını kapatmadan önce bir an gülümsüyor. Birkaç kıyafet için çok mutlu. Onu şımartmak büyük bir keyif olacak.

Elbise rafına doğru ilerliyor. Yere kadar uzanan, siyah, kalın çiçek desenli, straplez, bir tarafı bacaklarını ortaya çıkaran uzun bir yırtmaçlı. Tam orada, mağazanın ana bölümünde soyunurken bana bakıyor ve elbiseyi başının üzerinden geçiriyor. Bu hareket boğucu bir kızın özgüvenini yansıtıyor ve ona çok yakışıyor.

"Peki ya bu?" "Tabii ki."

Yavaş, kasıtlı adımlarla bana yaklaşırken gözlerini açıyor, parmağını iç alt dudağının üzerinde kaydırıyor ve gezdiriyor. Nazlı ve seksi, bilgili ve saf.

"Lütfen Bay Korkunç Mafya, lütfen pahalı elbiseyi alabilir miyim?" Arkama yaslanıyorum ve ereksiyonum pantolonumu deliyor. Saklamak için uğraşmıyorum. Sanırım üzerimdeki etkisini görmek hoşuna gidecek. Bir erkeğin arzu karşısında çaresiz kalması kadar hiçbir şey bir kadının kendini güçlü hissetmesini sağlayamaz.

"Lütfen mi? Gerçekten hoşuma gitti." Bana köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. Bir an şaşırdım, sonra anladım. Daha önce hiç istediği şeyi istememişti. Yalvaramayacak kadar gururluydu, çünkü yalvarmak babasının gözünde hiçbir zaman bir fark yaratmamıştı. Ama bu garip bir gerçek. İstiyor ama evet diyeceğimi biliyor. Bu alışveriş gezisinin benimle güvenle oynayabileceği eğlenceli bir oyun olabileceğini fark etti.

Sert bir ifade takındım. "Bunu giyecek misin? Kıyafetleri israf etmek doğru değil."

"Söz veriyorum giyeceğim." Elbiseyi göstererek küçük bir dönüş yapıyor ama benim gözüm sadece içindeki kızda.

"Ama sadece benim için," diyorum sertçe. "Bu çok açıklayıcı. Başka bir erkeğin sana bakmasını istemiyorum."

"Neden olmasın?" Tüm saflığıyla bana göz kırpmıyor.

"Çünkü onları öldürmek zorunda kalırım, Cara," diyorum ve sonra sahte bir pişmanlıkla iç çekiyorum. "Şu anda adil ama talepkâr bir patron olarak iyi bir şöhretim var. Eğer diğer erkeklere, hatta benim erkeklerime bile o muhteşem vücudunu gösterirsen beni vahşi bir hayvana çevirirsin." Elimi sikimin sert uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum ve o da bu hareketi takip ediyor. Bu saygı, hafif baskıyı kıvılcım akışına dönüştürüyor. "Erkekleri ölüme sürükleyen bir siren olacaksın."

Kahkahalarla gülüyor ama yüzümün ciddiyetini koruduğunu görünce içi ürperiyor...

"Bu onu alabileceğim anlamına mı geliyor?" Çenesini aşağı eğiyor ve düşük kirpiklerinin altından bakıyor.

Düşünceli bir şekilde iç çekiyorum, cebimden okuma gözlüklerimi çıkarıyorum ve bir elimle onu bana doğru çağırıyorum. Yaklaşırken kalçalarında fazladan bir sallanma oluyor ve gözlüklerimi takmaya gidiyorum. "Şu çok istediğin elbiseye bir bakayım, olur mu?"

"Bence bu iyi bir açıl." Kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü.

Okuma gözlüklerim düştü, unutuldu.

Muhtemelen iyi bir erkek, onun bazı kıyafetler için bana bunu borçlu olduğunu hissetmesini istemediği gibi bir saçmalıkla reddederdi. Ama lanet olsun, ben iyi bir adam değilim. Hiç öyleymiş gibi davranmadım. Erkek kıyafetleri konusundaki deneyimsizliği yüzünden beceriksizce kemerimin tokasını çıkarırken şingırdıyor ve sikim kalkıyor. İstekliydi. Onun dokunuşu için çok çaresizim.

"et," diye homurdanıyorum durakladığında. Düğmeye ve fermuara odaklanıyor.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diyor neredeyse kendi kendine ve deneysel bir parmağını uzunluğumda gezdiriyor. Elinin sikime ilk dokunuşu elektrikli olsa da

sadece bir kumaş tabakasının içinden geçen bir fırça. Kendimi tutmak için gösterdiğim çabadan dolayı tıslıyorum.

Boxerımı aşağı çekerken nefesimi tutuyorum. Sadece pamuk sikimi okşadığı için değil, ortaya çıkardığı şeyin korkutucu olduğunun farkında olduğum için de. Büyük. Kalın ve uzun.

"Oh!" Sikime bakıyor. "Bu... Sığacak mı?"

"Evet." Çünkü o benim için yaratılmış. Küçük olabilir ama hiç şüphem yok. "İlk seferinde biraz acıyacak. Ve her zaman sıkı olacak, ama söz veriyorum buna değecek."

Başını sallıyor. Küçük eli boyumu kavıyor.

"İşte bu kadar." Kalçalarımı esnetince elini kaydırıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz hissettiren deneysel bir vuruş.

O kadar yavaş ki ağzını yuvarlak kafaya getiriyor. Üstte sperm öncesi boncuklar ve tüm uzunluk zonklıyor. Sonra kutsanmış bir rahatlama, dudakları dokunuyor. İçimden bir ürperti geçiyor. Dili kasıtlı bir yavaşlıkla kayarak damlacığın üzerinde geziniyor. Dudaklarını birbirine bastırarak tadıma bakıyor.

O geri çekilirken, "Seni küçük baş belası," diye homurdanıyorum.

"Tuzlusun, öyle olacağını biliyordum." Bu sefer kendinden daha emin bir şekilde yalıyor, taşaklarına kadar zevk kıvılcımları gönderen geniş bir tarama. Ağzıyla ve eliyle geçici olarak beni keşfediyor. Sertliğimi test ediyor ve parmaklarını çevremde gezdiriyor. "Seni nasıl harika hissettirebilirim?" diye nefes alıyor tenime. "Öğret bana."

"Beni ağzına al." Daha da öne eğildiğinde, göğüsleri kalçalarımın bastırıldığında ve ön kolları kucağıma dayandığında homurdanmaya engel olamıyorum. "Em."

Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itiyorum. Beni ilk kez ağzına alırken yüzündeki ifadeyi görmek .

Aletimin başını pelüş dudaklarının arasına iterken sonsuz bir an yaşanıyor. "Aferin kızıma. İşte bu kadar."

İlk başta tereddüt ediyor ve beni ağzına nasıl daha fazla sokacağını anlamaya çalışırkenki görüntüsü çok iğrenç.

"Yukarı ve aşağı. En hassas olduğu yer uç kısmı. Evet böyle, lanet olsun ama sen çok zekisin," diye ekliyorum, dediğimi yapıyor, eli bacağımı kavlıyor.

Başını sallamaya başlıyor, boğazından tahrik ve memnuniyet dolu bir ses çıkıyor. Bunun, onun hayalini kuruyordum ve o hayal ettiğimden bile daha iyi. Tatlı, meraklı ve istekli.

Hızlanıyor, bir ritme giriyor, beni delirtiyor.

Oh lanet olsun. Dayanamayacağım. O kadar mükemmel ki. Dişlerinin beni yakalaması ve irkilmem dışında. Hatasını hemen anlıyor ve özür dilemek için elini yan tarafımda gezdirerek onları örtüyor.

Meraklı bir kedi yavrusu olduğu için diğer eli taşaklarıma uzanıyor ve onları avuçlarken küçük bir inilti çıkarıyor.

"Boyutlarını mı seviyorsun?" Büyükler ve o da başını sallıyor. "Ağırlık mı? Sadece senin için tohumla dolup taşıyorlar." Bu onun sikim üzerindeki çabalarını iki katına çıkarmasına neden oluyor, şişmiş başı boğazının arkasına çarpıyor. Gözleri sulanıyor ama bunu o yapıyor, ben değil. İstedğimden daha fazla, daha sert ve daha kirli yutuyor. Ama madem teklif ediyor, hepsini kabul ediyorum. Özellikle de sikimi bu şekilde yalamasını. Bana hizmet etmeyi seçmesi. Bu ikimiz için de güçlü bir uyuşturucu. Ben çünkü onu dizlerinin üzerinde, tıpkı ilk tanıştığımızda hayal ettiğim gibi sikimi emerken görüyorum. Beni tek başına tatmin ediyor.

Çünkü sadece bunun için iltifat alacak ve ben onun merhametine kalmış durumdayım. Sanırım şu anda onun için her şeyi yapacağımı biliyor.

Granit kadar sert olabilirim ama onun ellerinde macun gibiyim. "Bu işte çok iyisin. Ağzının etrafındaki görüntüsü Sikim şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Pembe dudakların gerilmiş. Şu çıkardığın sesler." Küçük sızlanmalar

zevk. "O elbisenin içinden fırlayan tatlı göğüslerini görmem için oradalar."

Elimi saçlarının arasına sokuyorum, ipeksi teller parmak eklemlerimin üzerinden kayıyor, onu cesaretlendiriyorum. Beni devirmesi için gereken hızı gösteriyorum.

Basınç artıyor ve o ovdukça taşaklarım sıkılaşıyor. Kontrolümü kaybetmeye başladığımda inliyorum.

"Geleceğim. İstemiyorsun..." Başını sikimden çekmeye çalışıyorum. Kısmen onu şok etmek istemediğim için. İsteksizliğimin diğer yönü ise çok daha az onurlu.

Onun benim olarak işaretlendiğini görmek istiyorum. Tohumlarım onun kremesi tenine sıçradı. Yüzüne. Amının derinliklerinde, güzel bir karmaşa içinde damladığı noktaya kadar onu doldurmak. Benim mavi gözlerime ve onun düz siyah saçlarına sahip bebekler doğurmak istiyorum.

Onu uzaklaştırmama izin vermiyor.

"Felicity." Zevk beni ele geçiriyor, sırtımdan aşağı fışkırıyor. Ağzının içine fışkırtıyorum ve boğazının arkasına çarptığında miyavlıyor. Onunla tanıştıktan hemen sonra arabada kendimi sertçe sarsmamdan bu yana ilk orgazmım.

Bu hediye kabul etmeliydim ama ben açgözlü bir piçim. Geriye doğru itiyorum ve sikimi tutuyorum. Orgazmımın son demlerini yaşarken dudaklarıyla sikimin arasında bir tükürük çizgisi kıvrılıyor. Tam göğsüne. Göğüslerinin kabarıklığının üzerinden, elbisenin siyahının üzerine bembeyaz düşüyor.

Yutkunurken boğazı sallanıyor ve bu, onu izimle kaplı görmenin yanı sıra, zevki artırıyor.

İkimiz de zor nefes alıyoruz, gelmenin sarsıntıları azalırken uzun bir süre birbirimizin gözlerini izliyoruz. Fikrini değiştirmesini, belki de kendini kötü hissetmesini bekliyorum. Şüphe duymasını.

"Yani." Arkasına yaslanıyor ve beni çözmüş olmanın gururuyla gözleri parlarken bile bana arsızca sırtıyor. "Bu elbiseyi alsam iyi olur, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum, orgazm sonrası mutluluğun ötesini zar zor düşünebiliyorum. O kadar yoğun olmasına rağmen, hala bir çizik var. Onu becermem gerekiyor. Onu doldurmalıyım, içinde sıkışmışken ıslak ısı fişkirtmeliyim. Ama zaman var.

Düşüncelerimi toparladım. "Bütün bu kıyafetlere sahipken seni nasıl soyup altına alacağım?"

"Onları misin? Eğlenceli olabilir."

"Onları yırtıp atabilirim. O zaman gelecek hafta, ondan sonraki hafta ve ondan sonraki hafta yine burada oluruz, sen giysiler dener ve bana nefis vücudunu sonsuz çeşitlilikte güzel ambalajlar içinde gösterirsin." Bu bana harika bir fikir gibi geldi ve kalçalarını birbirine bastırma şekli onun da böyle düşündüğünü gösteriyor.

"Bunu alacağız ama biraz kirli. Beyaz rengi var mı?" Bu benim amacıma çok uygun olurdu ve bizi kuzeye giderken bir duraktan daha kurtarırdı.

Başını eğiyor ve ayağa kalkıyor. Rafta elbisenin beyaz versiyonunu buluyor ve düşünerek havaya kaldırıyor. İnce ve uzun, neredeyse kalçasına kadar uzanan bir yırtmacı var. "Bunu da alabilir miyim?"

Pantolonumu düzeltirken kaşlarımı birbirine yapıştırarak düşünür gibi yapıyorum.

"Cara, her şeye sahip olabilirsin."

FELICITY

Onu seviyorum.

Bu delilik olmalı. Mantıklı beynim bunun yanlış olması için tüm nedenleri gösteriyor ama değil. Bu çok doğru. Her parçam reddedilmeyi, incinmeyi ve kalp kırıklığını biliyor. Yıllarımı istenmeyen biri olarak geçirdim. O kadar uzun süre giydiğim kaşındıran, çok dar, sallantılı bir elbise oldu ki bana nasıl hissettirdiğini fark etmedim.

Ama bu, Marco'yla birlikte olmanın ne kadar farklı olduğunu anladığım anlamına geliyor.

Marco'yla birlikte olmak sadece üzerime tam oturmayan o elbiseyi çıkarmak değil. Bana aldığı kıyafetler gibi: mükemmel bir şekilde oturmuş, yumuşak ve lüks.

Ve beni ona zevk vermeye iten de bu duyguydu, hediyeler değil.

Oral seks hakkında bir şeyler duymuş, kaba hareketlere ve şakalara maruz kalmıştım. Ama onun için dizlerimin üzerine çökmek bir güç heyecanıydı. Kimsenin özel olduğunu düşünmediği bir kızı benim için parçalara ayırdı.

Ve boşalmasıyla göğüslerimi kaplarken gözlerindeki vahşi bakışı gördüm. İddia ediyordu, evet, ama aynı zamanda savunmasızdı da. O an, ondan bir şey isteyebileceğimi biliyordum.

Her şeyi yapardı ve bunu sadece tekrar cinsel mutluluk anı yaşamak için değil, beni memnun etmek için de yapardı.

Sonrasında evet demeye devam etti. Hiç sabırsızlanmadı, bir şey istediğim için hiç sinirlenmedi. Çantalar dolusu kıyafet ve iç çamaşırı ile ayrıldık ki tenime her dokunduklarında onun ilgisinin sıcaklığını hatırlayacağım.

Limuzinle kuzeye giderken sohbet etmek için saatlerimiz var. Ona yaslanıp kek tarifleri ve dekorasyonu hakkındaki sorularını yanıtlıyorum. Bana işinden bahsediyor, en tatsız noktalarda duraksıyor ama ben başımı sallayınca hiç şaşırmadan devam ediyor. Hayatınız boyunca bir mafya yerleşkesinde yaşayıp da biraz karanlık görmeden edemezsiniz ve Tanrı biliyor ki beni koruyacak kimse de yoktu.

Şimdiye kadar. Marco benimle ilgilenmeye niyetli görünüyor. Artık vücuduma dokunmakta, saçımın bir tutamını parmağına dolamakta ya da kulağımın arkasına sıkıştırmakta özgür hissediyor. Elleri sürekli üzerimde. Yanağımı okşuyor, belimi tutuyor.

Bir kır otelinde, sayısını unuttuğum kadar çok yemeğin olduğu aşırı bir öğle yemeği için duruyoruz. Daha önce giydiğim kot şort ve tişörtün yanı sıra sevimli kanvas topuklu spor ayakkabılarımı giyiyorum ve muhtemelen kendimi yetersiz giyinmiş hissedecektim. Ama Marco'yla birlikteydim ve onun "Benimle uğraşma, pişman olursun" diyen bir duruşu vardı. Ve kimse bana ters ters bakmadı bile.

Arabaya döndüğümde, ben konuşurken neye daha çok bakmak karar veremiyor gibi. Bakışları yüzüm, bacaklarım ve narin üst kısmımın göğüslerimle birleştiği yer arasında gidip geliyor. Ve eğer bu kulağa şehvetli ve açgözlü geliyorsa. Ben daha kötüyüm. Bu yolculuğa bir ömürlük anıları sığdırmaya çalışıyorum. Aşırı uzun kirpiklerinden kıvrırcık saçlarındaki gümüşe kadar her özelliğini katalogluyorum.

"Sorabilirsin," diyor sonunda, parmağımı tekrar yanağında gezdirip yara izinin üzerinden geçerken.

"Hakkında.

..?"

Ofluyor.

Doğru. Yara izi. Doğal olarak nasıl olduğunu merak ediyorum. Ama en çok önemsemişim soru bu değil. "Acıyor mu?"

"Biraz hassas olsa da artık değil."

Yanağına, tam yara izinin üzerine bir öpücük konduruyorum, sonra da bunu sorun edip etmediğini kontrol ediyorum. Karnının altını gösteren bir yırtıcı gibi temkinli ve hareketsiz bir şekilde beni izliyor.

"Kim yaptı bunu?"

"Babam," diyor sakince, gözlerinde bir parça eğlence. "O çoktan öldü. Benim elimle."

Güzel. Cevap veremiyorum çünkü çenem öyle bir sıkılıyor ki ameliyatla yeniden açtırmam gerekebilir. Bu ne cüret... Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Piç. Piç. Sik kafalı. Biri benim erkeğime zarar vermeye nasıl cüret eder? Marco.

"Kesinlikle katil gibi görünüyorsun," diye alay ediyor. "Onu tekrar öldürebilmen için kazıp çıkarmam mı gerekiyor?"

Marco'nun göğsüne hafifçe vurup suratımı asıyorum. "Evet. Bunu her yıl yapacağız."

Çenesi yukarı kalkıyor ve hırıltılı bir mırıltı çıkarıyor. Ne söylediğimi ancak o zaman fark ettim. Birlikte olacağımızı ima ettim. Yıllarca.

Carlisle tabelası yanıp sönüyor.

İskoçya'ya yakın, değil mi? Oh hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Karnım ağırlaşıyor, sanki çok fazla pişmemiş kek karışımı yemişim gibi. Bu salmonella zehirlenmesinden daha kötü. Marco'ya sarılıyorum.

"Çocuklarımız için böyle olmayacak," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken. "İyi bir babaları olacak, söz veriyorum."

Gözlerim sıcak ve kuru. Ne olursa olsun kabullenmeliyim. Ama yapamam. Birinin kaderimi belirlemesine izin vermekten bıktım. Yüzüne bakarken tırnaklarımı avucuma .

"Neler oluyor? İskoçya'ya vardığımızda planımız ne?" Gördün mü, cesur olabiliyorum.

"Belli değil mi?" Tek kaşını yukarı kaldırıyor, mavi gözleri gökyüzündeki beyaz bir suyun yansıması gibi.

"Hayır!" Ben kırılanım, karamelize şeker soğudukça parçalara ayrılıyor. Bu adamla birlikte olmakla gerilen ve değişen ben, kıvrım kıvrım bükölüp ısıtıldıktan sonra sıkıcı beyaz tatlılık granüllerinden oluşan ilk halime geri dönemem.

Ondan gelen bu çelişkili sinyaller. Önce onun olduğumu söylüyor ve beni öyle bir boşaltıyor ki neredeyse dişimi kıracaktım, sonra beni İskoçya'ya götürüyor. "Bütün bunlar ne için?"

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Gretna Green'e gidiyoruz."

Kesinlikle yanlış duydum. Aklımı kaybediyorum, çünkü Gretna Green'e gideceğimizi söylediğine yemin edebilirim.

"Neden?" .

"Evlenmek istiyorsun, doğru mu?"

Bunu nereden biliyor? Başka tarafa, pencereden dışarı bakıyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesine dayanamıyorum, çünkü bu acımasız bir şaka. Öyle olmalı. İstedğim şeyin tamamı öylece ortaya çıkmıyor. Bu şeylere olur... Bilmiyorum. Kimseye olmaz. Regency romanslarındaki kızlara belki. Ya da köpekler, çünkü tek istedikleri gıcırtilı bir oyuncak ve bir kase köpek bisküvisi.

Benim gibi insanlar kendilerine tapan ve evlenmek isteyen yakışıklı erkeklere sahip olamazlar. Yeşil tarlalar bulanıklaşarak geçiyor ve benekli ışık, yaz süsleri içindeki ağaçların arasından parlıyor.

Marco çenemi acıtacak kadar sert bir şekilde kavıyor ve gözleriyle buluşmam için yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Annenle baban arasında olanları biliyorum. Kızın ona nasıl aşık olduğunu ve adamın bu aşkı nasıl suiistimal ettiğini. Onu nasıl kullandığını, onunla hiç evlenmediğini, ona hak ettiği saygıyı göstermediğini."

"Nasıl-"

"Seni mutlu etmek benim işim, Cara. Bu da seni bilmem gerektiği anlamına geliyor. Tüm ekibim Eş Operasyonu üzerinde çalıştı. Paulo neredeyse oyunu veriyordu," diye alaycı bir şekilde ekliyor. "Viski, gerçekten. Biliyorum sen almadın."

Bir mafya prensesini ya da aşkı tanımak. Bunların hepsi bugün sona eriyor. Karım olarak her şeye sahip olacaksın."

Şok, sade bir keki ısırmak ve leziz limonlu lor dolgusunu bulmaktır. Tüm bunları biliyor -istenmediğimi ve isimsiz olduğumu- ve cevabı bana soyadını vermek oluyor. Evlilik. İsteyebileceğim kadar açık bir taahhüt.

"Anneni geri getiremem." Başını üzüntüyle sallıyor, ikimizin de bildiği şeyi söylemiyor. Annem öldü. Ölmemiş olsaydı, benim için gelirdi. "Baban, annen gibi kendisine meydan okuyan bir kadınla başa çıkamayan, önemsiz, güvensiz ve zalim bir adamdı. Westminster'ın onu öldürmesini engelleyebilirdim ama bence bunu hak etti."

"Ben de istiyorum," diye fısıldıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Evlilik hakkında bir şey söylemeden önce cevabını bilmem gereken tek bir soru var. "Sen miydin?"

MARCO

Ne demek istediğine bağılı.

Hemen cevap vermeyince ekliyor, "Kitap, ikolata, kart. Ve... Yüzük."

Parmaklarım cesur olmak için çarpı işareti yapıyor ama ona yalan söylemeyeceğim. Saplantım onu sonsuza dek korkutup kaçırса bile. "Evet."

"Beni mi takip ediyordun?"

Onu görmek, onunla birlikte olmak, kızımı güvende tutmak için duyduğum içgüdüsel ihtiyacı nasıl açıklayabilirim? Tanıştığımızdan beri göğsümde sürekli bir çekişme var, beni ona götürüyor.

Tüm bunları söylemeye alışmıyorum.

Sadece başımı sallıyorum. "Beni takip ediyorsun."

Aklıma babasının evindeki hacklediğim güvenlik kameraları geldi. Çok özel bir şey yoktu, en azından bunun için piin hakkını vereceğim. Sadece koridorlar, ortak alanlar ve mutfak. Felicity'yi mutfağında izlemeyi seviyordum. Benim pişirme kraliem.

"Öyle de diyebilirsiniz."

Dudaklarını yalıyor. Bir kızın bu kadar güzel olması nasıl yasal olabilir ki?

İğrenmelerini ya da yargılamalarını bekliyorum. Ya da belki bir sonraki soruyu: Neden? Uzun saçlarının altından bana bir bakış fırlattı.

siyah kirpiklerini ve gözlerindeki kelimeleri görüyorum.

Onun için kalbimi ortaya koymaya hazırım. Onu seviyorum. Birbirimize ait olduğumuzdan eminim.

Onun yerine "Hediyeler için teşekkür ederim," diyor.

"Hepsini geride bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sadece kitap. Öpücükleri yedim..." Acı acı gülümsüyor.

"Peki ya diğer hediye?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bir elmas yüzük. Benim seçeceğim kadar pahalı olmasa da, şimdiye kadar verdiğim en ince hediye sayılmazdı. Ama o gün mücevherleri incelerken yüzündeki özlemi gördüm ve onu gülümsetmekten başka hiçbir şeyi umursamadım.

"Neden bana verdin?"

"Sence neden?" Tek kaşımı kaldırıyorum ve o da kızarıyor. İkimiz de asıl sorunun etrafında dönüp duruyoruz.

"Daha önce giyemiyordum... Ama... Şimdi giyebilirim...?"

"İster misin?" Kalbim göğüs kafesimin etrafında sanki bir fıçının içinde şelaleden aşağı atılmış gibi çarpıyor.

Daha önce atıldığı yerden aldığı kapüşonunun dikişlerini hevesle karıştırıyor ve temkinli bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor. "Eğer istersen?"

"Yapardım."

Sonra yüzük avucunda parlıyor.

Onu kaldırıyorum ve birkaç gün içinde ikinci kez arabanın arkasında ayaklarının dibinde diz çöküyorum. Ama bu sefer bağlarını koparmak yerine ellerini alıyorum. Küçük ve narinler. Başparmağımla avucunu okşuyorum. Ağzı küçük bir 'o' şeklinde açılıyor ve göz bebekleri . Şişmiş.

Mmm. Kızım benim.

Yüzüğü yavaşça dördüncü parmağının ucuna geçiriyorum, bakışlarını hiç ayırmadan. Bu sınırdaki bir erotik, bekaretini almamın, sikimi içine sokmamın bir ön yankısı ve biz

İkisi de bunu biliyor. Pürüzsüz, boyun eğmeyen metal ve onun yumuşak teni. Sikim seğiriyor. Yine kaya gibi sertleştim.

Daha da kaydırarak, parmağının üzerinden kıvrılarak ikinci boğumuna ulaşıyor. İtiyorum, hafifçe bastırıyorum. Sonra yüzük bariyerin üzerinden geçip parmağına tam oturuyor.

Sadece o küçük bluzun örttüğü göğüsleri nefes nefese yükselip alçalıyor ve boynunun altı pembeleşiyor. Bu hayatımın en ateşli anı ve görünürdeki iyi kısımların hiçbiri söz konusu değil. Ne benim sikim, ne de onun amı. Dillerimiz bile.

Yüzüğümü parmağına takma eyleminin ereksiyonumdan sperm sızmasına neden olacağını bilmiyordum. Onu başka bir şekilde sahiplenmeye çok hazırım.

Elini esnetiyor ve yüzüğe hayranlıkla bakıyor, yüzünde memnun bir gülümseme var.

"Sana yakışıyor. Güzel bir kız için güzel bir elmas."

"Teşekkür ." Derin bir nefes alır. "Bir tane alabilir miyim başka bir şey?"
Bekliyoru
m.

"Bir öpücük," diye beceriksizce bitiriyor, gözleri başka yere kayıyor. "Gerçek bir ilk öpücük."

"İlk mi?" Zihnim parazitlerle dolu. Öpüşmedik mi?
Hayır, o haklı.

"Sen... Dün gece ağzını benimkine koyduğunda. Bu benim ilk öpücüğümdü," diye aceleyle itiraf ediyor.

"Oh Cara. Özür dilerim." Onu ilk öpen ben değildim. Bu konuda çok mutluyum. Ama o çok mükemmel. İlk öpücüğü tatlılık ve -evet- aşk olmalıydı. Çaresiz şehvet ve onu susturma ihtiyacının çalkantılı bir karışımı değil.

Kalkıp onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Sonra sabit durup ona odaklanıyorum. İkimizin de bunu hatırlamasını istiyorum. Başının arkasına ulaşana kadar parmaklarımı saçlarının arasından dikkatlice geçiriyorum, sonra ipeğin içine daldırıyorum. Dudaklarımız neredeyse birbirine kadar onu öne doğru çekiyorum, tenim o kadar yakın ki

beklentiyle karıncalanıyor. Birkaç nefes boyunca bu anın tadını çıkarıyorum.

"Hadi şu ilk öpücüğü tekrar deneyelim, olur mu?" Fısıldıyorum, o da inliyor ve başını sallıyor.

Beklediğim halde dudaklarımızın ilk buluşması şok etkisi yaratıyor. Dudakları pelüş ve yumuşak ama aramızda elektrik var. Yavaş davranıyorum. Nazikçe bastırıyor ve yakalıyorum, nefesinin kesildiğini ve bana uzandığını duyana kadar öpücüğü derinleştirmiyorum. Eli omzumu buluyor ve sıkıca kavlıyor. Öpüşmemizin fırtınasında bir çapa.

Dudakları aralanıyor ve ben de bu daveti kabul ederek dilimi ağzına sokuyorum. Dudağının içini okşarken bir zevk miyavlaması çıkarıyor.

Ellerimiz hâlâ birleşmiş durumda ve başını tutarken başparmağımı avucuyla parmaklarının birleştiği yere sürterek yüzüğümü orada hissediyorum. Bağlılığımızın bu işaretini takıyor ve hiçbir kelime söylenmemiş olsa da önemini anladığını biliyorum. Onu öperken o metal bandı -bir tür sahiplik tasma- hissetmek içime gurur sızdırıyor. Onun ilk öpücüğünü alıp kendime ait kılıyorum.

Ve öpücük giderek daha derin, daha vahşi, daha kirli bir hal aldığı anda, sırtımdan kendimi alamıyorum. Çünkü benim zeki kızım çabuk öğreniyor. Ona iyi hissettiren bir şey gösterir göstermez, bunu benim üzerimde deniyor. Yıkıcı bir etki için.

Dilimi onunkine değdiriyorum, beni taklit ediyor ve kasıklarımda tahrik edici bir his uyanıyor. Dudağını emiyorum ve dişlerimle sıyrıyorum, o da bir ısırıkla karşılık veriyor.

"Çok mükemmel. Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," diye homurdanıyorum, dilini ağzıma sokmaya çalışırken. Omzumdaki eli dolaşmaya başladı. Artık sadece destek aramıyor, kasları yoğurarak ve başparmağını tıraşsız çene çizgimin pürüzleri boyunca bastırarak arzumuzu körüklüyor.

Haftalardır onu yanımda istemenin verdiği özlemle ve ağrıyan aletimin gerektirdiği yoğunlukla onu öpüyorum.

Bu anı, onu kollarımda, yüzüğümü parmağında o kadar çok düşündüm ki.

Ona sahip olmalıyım ve o benim karım olmalı. "Cara,"
diyorum, geri çekilerek. "Evlen benimle."
Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama..."

FELICITY

Onun öpücükleri ve varlığıyla sarhoş oldum. Ve o yüzük. Ama evet, gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Buna inanmakta zorlanıyorum. "Gerçekten evlenmek istiyor musun?"

Erkeklerin evlilikten kaçındığını, tuzağa düşmemeye çalıştığını sanırdım.

Çenemi kavriyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor.

"Ailenin hikâyesi göz önüne alındığında, bunun önemli olacağını düşündüm. Sana aklıma gelen en iyi şekilde bu işin içinde olduğumu gösteriyorum. Benim için o sensin. Hayatımın haftalarını seni hayatıma sokmak için takıntılı bir şekilde geçirmedim ve sonrasında çekip gitmek için yatmadım. Tanıştığımızda, ruhun benimkine daha önce hiç görmediğim bir iplik çekti. O iplik beni sana çekti ve gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni seviyorum."

O da mı böyle hissediyor? Kalbim yerinden fırlayacak.

"Eğer benim olmak istemiyorsan, kaçmamalıydın ve beni peşinden koşturmamalıydın. Hayır demeliydin. Artık çok geç, seni tutuyorum." Kurt gibi sırtıyor. "Bu da demek oluyor ki bugün evleneceğiz."

Bön bön bakıyorum. Onun olduğumu söylediğinde inanmamıştım ama ciddiydi. Tüm şüphelerim eridi, pirinç kağıdı gibi önemsizleşti.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bunu itiraf etmek çok önemli ve aynı zamanda yeterli geliyor. Ona güveniyorum. Dün gece beni kurtardığında ve kovalamaca oynadığımızda güvenmiştim. Beni yakaladığında. "Birlikte olduğumuz sürece evlenmek zorunda değiliz."

Hayallerimin bir parçası olan bu şey hakkında aniden netlik . Annem için eksik olan şey evlilik değildi. Aştı. Önemli olan tek şey Marco'yla birlikte olmam ve birbirimizi sevmemiz.

Marco'nun yüzüne fırından çıkan vanilya kokusu kadar sıcak bir gülümseme yayılıyor.

"İstiyorum. Kalıcı olarak benim olmanı ve herkesin bunu bilmesini istiyorum. Ve senin de benim olduğunu bilmeni istiyorum, hiç şüphesiz."

Bu anın hakkını verecek kelimeler yok, bu yüzden onun yerine kısa koltuk mesafesini sürünerek geçip kucağına sokuluyorum, kalçalarım onunkilerin üzerinde. Kollarını etrafımda sıkıyor, beni kendisine doğru çekiyor, sikinin sert uzunluğu alt karnıma baskı yapıyor. Sıcaklık yayılıyor, parlak ve zevkli.

O beni istiyor.

Ve ben onu istiyorum, tam olarak ne bekliyorum? İlahi bir onay işareti mi?

Marco bana iyi kızım diyecekse Tanrı'ya ne gerek var.

"Marco, evlenmek için sabırsızlanıyorum. Lütfen. Şimdi."

Ben

onun içimde olmasını, beni doldurmasını.

Ne yaptığımı düşünmeden kemerini kavıyorum. Bu sefer daha kolay değil, görünüşe göre bir kere yapmak beni daha az beceriksiz yapmaya yetmiyor, ama daha büyük bir sorunum olduğunu fark ediyorum. Şortum.

Marco, müstakbel kocam ve tam bir asker, hiç tereddüt etmiyor. Ben titrek bacaklarımın üzerinde dururken başka bir şey söylemeden sikini bırakıyor. Limuzinin hareketi dengemi bozmakla tehdit ediyor ve zayıf dizlerim de öyle.

Köşeyi dönerken beni sabitlemek için bir elini uzatıyor, aynı anda diğer eliyle sikini okşuyor.

Şortu ve aldığımız külotu çıkarıp bacaklarımdan aşağı sıyrırken, onun sikinin üzerindeki büyük elinin görüntüsü umutsuzca dikkatimi dağıtıyor.

"Ve üstünü." Sesi tavizsiz.

İtaat ediyorum ve yeni sütyenimi de çıkarıyorum, bir kenara atıyorum ve kucağının üzerine diz çöküyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum beni daha yakına çekip dudaklarımı yalarken öpücüğünün etrafında. Dizlerim koltuğa gömülüyor ve nişanlının katı varlığına karşı kıvranıyorum.

"Devam et o zaman," diye mırıldanıyor boynumu öperken, göğüslerime doğru ilerliyor ve önce bir meme ucunu sonra diğerini ağzına alırken inliyor. "Kullan beni. Becer beni. Rahmine doğru gelmemi ve seni doğurmamı sağla. Bunu sen de istiyorsun, değil mi?"

Umutsuzca başımı sallıyorum. Evet. Evet. Evet, o da var. Bebek sahibi olmak her zaman aydan daha uzakta hissettirdi, ama onunla? Evet.

"İhtiyacın olan her şeyi al. Ben seninim." Bir elinde sikini, diğerinde yumuşacık kalçamı tutuyor ve bizi sıraya diziyor.

Kendimi alçaltıyorum, damlayan kıvrımlarım ereksiyonunun taşınmaz sertliğine karşı geliyor. Şimdiden bir bütünlük hissi. Amım zonkluyor. Klitorisim, nasıl olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim kendi iradesiyle aşırı heyecanlanmış bir yaratık gibi zıplıyor.

Yatmak tatlı bir işkence. Bu baskı ve gerginlik ve ilk santimini alırken yanıkla tıslıyorum.

"Evet. Çok cesursun, bunun canımı yaktığını biliyorum," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve hırçın. "Şimdi daha fazla, çünkü bana cennet gibi geliyorsun."

Onu almamı söyledi, ama tabii ki kontrol hâlâ onda, sikine bir santim daha kayarken beni cesaretlendiriyor. Bunun mümkün olmadığını, sıgmayacağımızı düşünürdüm, ama Marco bu endişeye, gerilmiş amımda bıraktığı boşluktan daha fazla yer bırakmıyor. Hiçbir yerde korku kalmadı. Sevgisi ve inanılmaz büyük vücuduyla hepsini kovaladı.

Bir sonraki inç daha kolay, bu yüzden bir tane daha aşağı kayıyorum, uyluk kaslarım çabayla gıcırıyor. Bir sonraki yine daha zor, ama şimdi hareketsiz durmak yerine, Marco aşağıdan itiyor. Ve her yavaş geri çekiliş onu daha derine götürüyor, içime geri kayıyor. Müstakbel kocam çok sinsi. İstedliğini sormadan alıyor.

Ve istediği şey -ve bu beni şok ediyor, açıklamalarından sonra bile- benim.

Onunla aynı numarayı deniyorum, yükseliyorum ve kendimi daha sert indiriyorum, onu daha derine sokmaya çalışıyorum.

"İşte bu, çok iyisin." Şimdi beni iki eliyle tutuyor, bizi bir arada tutmak için rehberliğine gerek yok. "Beni mükemmel bir şekilde alıyorsun. Benim iyi kızım."

Övgüsü beni aydınlatıyor. Bunu doğru yaptığıma dair güvence, beni gererek açmasının lezzetli sertliğiyle birleştiğinde sihirli oluyor.

Sürtünme olmadan sonuna kadar kayana kadar içime girmesi için birkaç dikkatli itiş gerekiyor. O kadar derin ki onu göbük deliğime kadar hissedebiliyorum. Yemin ederim o devasa siki için tüm iç organlarımı yeniden düzenledi. Nasıl yerim var ki? Var olduğunu bile bilmediğim bir boşluğu doldurdu.

Belli ki orada değildi, yoksa beni uzatmazdı. Ortaya çıkarmak için açmak zorunda olduğu bir boşluktı, şimdi onunla dolu olan bir yalnızlık boşluğu. Doldurulmuş. Ve yakında içime ıslak bir sıcaklık akıtacak, bizi birbirimize daha da bağlayacak bir tohum. Marco'yla bu şekilde birleşmek, yalnızlığın son küçük kalıntısını da kovuyor.

Şimdi ikimiz de daha hızlı hareket ediyoruz, vahşileşiyoruz ve muhtaç hale geliyoruz. Beni sikine bastırmak için kalçalarımı kavırıyor ve ben de omuzlarını tutuyorum, beni aşağıdan doldurduğu itişlere karşılık vermek için elimden geldiğince kendimi destekliyorum. O doğanın bir gücü. Bir kasırga ve ben onun her şeyini istiyorum. Her gün. Doktoru uzak tutmak için bir elmayı ya da dengeli bir diyeti unutun, Marco ile seks yapıyorum. Onun siki içimde

İhtiyacım olan besin. Artık hiç rahatsızlık yok. İç duvarlarımda kayan siki hissinin hissi zihnimi bulandırıyor.

Elini saçlarıma arasına daldırıyor, bir yandan da elini popoma doğru kaydırıyor, parmaklarını öyle sert sokuyor ki morarabilir. Umurumda değil. Üzerimde onun izlerini istiyorum. Kendine çok güveniyor, buna bayılıyorum. İstedğini yapmak için ben onunum ve o beni becermek istiyor. İçime boşalmak. Beni doğurmak, dedi.

"Bak."

Yapamıyorum. Neredeyse zevkten şaşmış olacağım.

İtaatsizliğime hırlıyor ve sertçe itiyor. Ne kadar derin ve iyi hissettirdiğini haykırıyorum.

"Bak," diye tekrar emrediyor.

Bakışlarını bedenlerimizin arasına kadar takip ediyorum. Aleti benim uyarılmamla parlıyor, koyu renk kumaşla çevrili sade bir teni var. Her tarafına krem sürmüştüm ve o tertemiz takım elbiseye karşı müstehcen bir şekilde sıcaktı.

"Koca sikimi ne kadar iyi aldığını görüyor musun?"

İtişini hissettiğimde siki içimde kayboluyor ve bir şekilde onu aldığım yerden yayılan zevkle aynı anda bunu görmek her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Hiçbir şeyin onun içimde olması kadar iyi hissettiremeyeceğini düşünmüştüm ama tamamen yanılmışım. Onun bacaklarıma arasında kaydığını görmek daha iyi, klitorisimin nabzını hızlandıran uyarılmayı artırıyor.

"Ne kadar iyi bir kız." Aramıza uzanıyor ve başparmağı, dokunuşuna her şeyden daha iyi tepki o sinir demetini buluyor. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bakışları amansız. "Şimdi, cara," diyor sert bir sesle. "Sikime gel."

MARCO

Boşalırken amcığıyla beni o kadar yoğun bir şekilde kavırıyor ki, sikimde sıkışan kandan bayılabilirim. Onun kıvrımlarına tutunuyorum, beni de devirmesini önlemek için içimdeki tüm kasları geriyorum. Henüz değil. İlk seferinde kızım için bir orgazm yeterli değil. En az iki, özellikle de butiğin başındaki orgazmlarından birini hâlâ bana borçlu olduğu için.

Her dokunuşuma karşı çok hassas, ellerimin her darbesiyle ve her itişiyile yanıyor. Birbirimize uyumluyuz.

Kahretsin, harika hissettiriyor. Mükemmel uyumum. Bu tatlı, kek yapan, şüpheci kadın artık benim tüm hayatım. Amcığının şeytani bir büyüğü var, o kadar sıcak ve sıkı ki orgazmı azalırken bile beni tamamen yediğini düşünüyorum. Kesinlikle hissettiğim en iyi şey onun benim dokunuşumla boşalması.

"Sen benimsin. Şimdi gitmene izin vermeyeceğim," diyorum göğsüme yaslanırken. "Eğer gitmeye çalışırsan seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim. Nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Senin karanlık gölgen. Sana o kadar bağımlıyım ve seni de kendime bağımlı yapacağım."

Zaten öyleymiş gibi ses çıkarıyor, başını salladığında saçları boğazımı gıdıklarken inliyor.

Onu mahvettim. Artık neredeyse kemiksiz ve onu üstümde tutmak ne kadar eğlenceli olsa da daha fazlasına ihtiyacım var. Ya da daha doğrusu, içimdeki sahiplenici canavarın kontrolü ele alması gerekiyor ve tatmin olmuyor.

Sırt üstü yatmasını, altımda olmasını, onu bedenimle kaplayıp doldururken yukarı bakmasını istiyorum. Pantolonumdan müstehcen bir şekilde çıkan sikim dışında hâlâ tamamen giyinik durumdayım. Evlendiğimizde ten tene, samimi olmamız için pek çok fırsat olacak. Şimdilik sadece tekrar boşalmasını istiyorum ki içine boşalabileyim.

Vites değiştirip onu yastıklı bank koltuğuna yatırırken onu kendime doğru tutuyorum, çıplak teni siyah deriye karşı kremi ve çilli. Hareket beni neredeyse sonuna kadar dışarı çekiyor, sadece sikimin ucu hala onun içinde. Sertçe sokuyorum ve nefesi kesiliyor, kalçalarını yukarı yuvarlıyor.

"İşte benim iyi kızım."

Sadece onayladığını varsayabileceğim bir şekilde sızlanıyor. Beni boşalmanın kıyısında tutan bir ritme yerleşirken gülümseyerek onu içeri alıyorum. Saçları dağınık, başının etrafına yayılmış. Çıplak vücudu açıkta ve yenilenmiş bir zevkle kıvranıyor. Bu kızı sonsuza dek isteyeceğim. Onun yumuşak vücuduna ve çilek kokusuna doymamın imkânı yok.

Göğüsleri fazlasıyla cezbedici, biraz yana düşüyor ve ben tekrar tekrar içine girdikçe sallanıyor. Eğilip o yumuşak dolgun eti nazikçe ısıyorum, sonra nefesinin kesildiğini ve amının etrafımda kenetlendiğini duyduğumda o kadar da nazikçe değil. Göğüslerine tapıyorum ve o kıvranıyor, kendini benim kirli fantezilerime sunuyor.

Çok güzeldi. Ağzını öpebilmek için kendimi bir dirseğimin üzerinde tutuyorum, kalçasını kaldırıyorum, daha derine inebilmek için onu açıyorum.

"Seni seviyorum. Hayal edebileceğin ve edemeyeceğin her şekilde sana sahip olacağım," diyorum kirli öpücükler arasında, dili ve dişleri vahşileşerek karşılık veriyor. "On

elleriniz ve dizleriniz, kığınız havada. Ayak bileklerin omuzlarımda. Ben sırtını okşarken ya da göğüslerini avuçlarken arkamdan bana bineceksin. Sabırsızlanıyorum, Cara. Seni en lezzetli şekillerde kirleteceğim."

Ben içine pompalarken bana tutunuyor, kalçaları benimkilerle buluşuyor, etlerimiz neredeyse şiddetle birbirine çarpıyor. Parmakları sakınleşemiyor. Saçlarımdalar, tırnakları kafa derimi kazıyor ve sırtımdan aşağı iniyor. Gömleğimin içinden bile benden kendine bir parça koparma niyetini hissedebiliyorum. Ve bu benim için sorun değil. Ben onunum.

Ve o benim. Elllerinden birini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum ve başının yanındaki koltuğa bastırıyorum. Sonra diğerini. Pistonlu sikimle onu altımda sıkıştırmak ilkel bir şey. Kıyafetlerime rağmen yakın ve samimi. Onunla yapmayı hayal ettiğim türden bir seks.

Kontrolden çıkmış ve hayvani bir şekilde onu koltuğa vuruyorum. Kafam sahiplenici bir şehvet ve onu tohumlarımla boyama ihtiyacıyla dolu. İçinin derinliklerine boşalmak ve bundan sonra çocuğuma hamile kalmasını sağlamak. Onu doğurmak için.

Bu sadece onun daracık bakire amcığının verdiği hayal edilemez zevk değil, gerçi bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Kızıma sahip olma, ona tamamen sahip olma ve onun zevkini izleme hissi. Parmakları onu bastırdığım ellerimin arkasını kavlıyor. Ve haftalarca ondan ayrı kaldıktan sonra, göğsümde onu inine sürüklemek isteyen yaratık mırıldanıyor. Gri gözlerine bakıyorum, ona verdiğim zevkle kendini kaybettiğini görüyorum, onu sikimle mızraklıyorum ve ellerini avuçlarımda içinde tutuyorum. Gözleri çok güzel, içine düştüğüm beyaz yıldızlarla dolu.

Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. O mükemmel ve inanılmaz. Ona kırık dökük cümlelerle onun benim dünyam olduğunu söylüyorum. Onu sevdiğimi, ona bakacağımı, onu sikeceğimi ve her gün orgazm edeceğimi söylüyorum. Ve kızım boşalmaya çok yakın bir şekilde pantolonunu indirip sızlanırken gülümsüyor.

"Seni şımartacağım," diye söz veriyorum, hâlâ gözlerinin içine bakarak. İçine döküldüğümde görmesini istiyorum. "Sana her şeyimi vereceğim. Boşalmamın her damlasını, sen onunla dolup taşana, harap ve kirli olana kadar. Ama ben de alacağım. Bekaretin zaten benim, ama açlıktan ölüyorum. Bana verdiğin her şeyi ve daha fazlasını alacağım. Senin zevkini alacağım ve senin amını ve ağzını kullanarak kendi zevkimi çalacağım. Seni hem karım hem de tatlı, aziz fahişem yapacağım. Her şeyi yapacağım. Günde kaldırabileceğinden çok daha fazla kez içinde olmak zorunda kalacağım."

"Dayanabilirim," diye soluk soluğa bağılıyor. "Ne verirsen, ne istersen, Marco."

Homurdanıyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim cevap buydu. Bana her şeyi verecek.

Ve karşılığında, umutsuzca aradığı serbest bırakmayı sağlıyorum. Aşağı uzanıyorum, elimi vücutlarımızın arasına sokuyorum ve sert itişlerden vazgeçmiyorum. Parmaklarım klitorisini buluyor ve onu okşuyorum.

Bir, iki kez ve paramparça oluyor. Sikimi eskisinden daha sıkı kavlıyor, beni sağlıyor. Ve bunun bitmesini istemedim - Tanrı biliyor ya, onu zamanın sonuna kadar becermeye devam ederdim, onun içinde olmayı o kadar çok seviyorum- ama beni sıcak fişkırtmadan sonra sıcak fişkırtmaya sürüklüyor.

Gelmeye devam ediyorum, hatırlayabildiğimden daha fazla. Onu bekliyordum ve bedenim burada görevinin ne olduğunu biliyor: onu doğurmak.

İlkel bir zevkle ıslaklığın taşığını ve ikimizi de yapış yapış yaptığını hissediyorum. Tüm bu tohumlar kızım için ve yakında bir bebek de olacak.

Gretna Green'deki ünlü demircinin önüne geldiğimizde kıkırdıyor ve geniş sırtışını gizliyor. Gün batımı lekeler gökyüzü kırmızı ve mor, ve sarı

Akşam ışığı Felicity'nin beyaz elbisesine vuruyor ve ilk tanıştığımızda beni uyarmak için kullandığı süslemeler gibi altın rengi yapıyor.

Sonunda şimdilik yeterince orgazm olduğunu kabul ettiğimde o dökümlü elbiseyi giydi. Hafifçe temizlenmesine izin verdim, ama benim hala külotundan ve kalçasının iç kısmından damladığını biliyorum ve bundan memnunum. Herkesin onun üzerindeki seks kokusunu almasını ve onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Bugün gerçekten Gretna Green'de evleneceğimize inanamıyorum," diyor limuzinden inmesine yardım ederken ve beyaz elbisesini düzeltirken.

"Sakıncası var mı?"

"Hayır." Bir kolunu belime doluyor. "Ne istediğini bilmen hoşuma gidiyor."

"Ve benim istediğim sensin." Elimini omzuna koyarak kendime çektim. Bana mükemmel uyuyor.

Beyaz badanalı küçük kulübeyi gezerken "Aşk romanı gibi," diye hayret ediyor.

"Naip bir çapkınla evlenmek , değil mi?"

"Aslında bir dük."

"Velet," diye şefkatle cevap veriyorum. Şımarık ağzına bayılıyorum. "Bir... tarafından kaçırıldın." Elinin kıcımın üstüne doğru kaymasıyla dikkatim dağılıyor.

"Sanırım sen bir haydut sayılırsın?"

"Doğru, bir haydut. Seni bırakmaya hiç niyetim olmadığı için bu kadarı yeterli."

"Tanrıya şükür, çünkü sensiz öleceğimden şüpheleniyorum." "Bay Brent." Kapıda bir adam bizi başıyla selamlayarak karşıladı. I

Paulo'ya maaş zammı borçlu olmaya karar veriyorum, çünkü bizi evlendirmekle yeterince hızlı ilgilenmedikleri için kimseyi öldürmekle tehdit etmeme gerek kalmasın diye tüm evrak işlerini hallettiğini ve Felicity'nin gözlerindeki yıldızları daha da parlatan bir buket ve şampanya gibi hoş dokunuşlar ayarladığını görüyorum.

Neyse ki tören kısa sürüyor, bu iyi bir şey çünkü Felicity'yi tekrar kollarıma ve sikime almak için sabırsızlanıyorum. Tekrarladığım yeminler var, ne olursa olsun seveceğime dair sözler. Ve o da bana aynı şeyi söylediğinde kalbim o kadar genişliyor ki kaburgalarımı içten çatlatmakla tehdit ediyor. Parmağıma bir yüzük takıyor ve sembolizm ve anılar karşısında birbirimize sırtıyoruz. Tüm hassas ve vahşi anları birlikte yaşamamız için çok zamanımız olacak. Hayatımızın geri kalanında.

Bir otele çekiliyoruz ve ben onu yatağa yatırdıktan ve beyazlar içindeki gelinimin tadını çıkardıktan sonra, o benim üzerime uzanmış bir şekilde yatakta yatarken, konuyu açıyor. Geleceğimizin bir kısmı hakkında konuştuk, her biri diğerinin tercihlerini hissediyordu. Ne isterse evet dedim. Sekiz çocuk mu? Elbette. Başka bir kütüphane? Neden olmasın. Bir fırın? Neden iki olmasın?

"Peki ya Westminster?"

"Peki ya onlar?"

"Hâlâ peşimde olmayacaklar mı? Kensington'ı yok etmeye oldukça niyetliydiler."

Telefonumu çıkardım.

Westminster'ın kralı Benedict Crosse, "Bu numaraya nasıl sahip oldunuz?" diye çıkışır.

"Sana da merhaba, Crosse." Felicity'nin ayak bileği dikkatimi dağıtıyor, dizini daha yakın olması için büküyor, kemiğin üzerinden okşuyor ve aşiline bastırıyorum.

Sessiz kaldığımı ancak komşum mafya lordu sinirli bir şekilde "Ne istiyorsun?" dediğinde fark ediyorum.

"Eğer Kensington'ın kızına bir şey olursa, bunu kişisel bir saldırı olarak değerlendiririm." Ayağının tamamı elime sığıyor. İncecik ve kavisine masaj yaparak mutlu bir şekilde iç çekmesini sağlıyorum.

"Oh, o sendin, değil mi?" diye söyleniyor. "Kızı kimin aldığını merak ettim."

"Benim kızım." Dikkatimi onun ayak topuna veriyorum. Diğer ayağını da yapmam . "Karım."

"Mmm. Ona çok fazla borç miras kaldı." Crosse'un son sözü kırılmış ve tehditkâr.

"Ve bunu onun sicilinden sileceksin, yoksa seni ziyaret eden o üniversite öğrencisine iş teklif edeceğim. Sanırım oğlunuzun kız arkadaşı?" İki kişi mafya babalarının himayesindeki genç kadınları tehdit edebilir. Geniş bir casus ağı var ve Crosse'un kıza olan zaafını biliyorum.

Uzun, gergin bir sessizlik oldu.

"Peki," diye tükürür Benedict, sonra da telefonu kapatır.

"Her şey ayarlandı." Telefonumu fırlatıp atıyorum ve Felicity'yi beni tekrar öpmesi için yukarı çekiyorum. "Şimdi, karım başka ne ister?"

EPILOGUE

MARCO

6 YIL SONRA

Vanilya kokusu ve kahkaha sesleri beni işten uzaklaştırıyor. Burnumu takip ediyorum ve mutfağın kapısına doğru eğiliyorum. Karım ve kızlarım yemek pişiriyor.

Felicity bir Cuma günü erkenden fırından ayrılıyor ve hafta sonunu diğer aile evimizde geçirmek üzere İskoçya'ya gitmeden önce öğleden sonrasını ikiz baş belalarımızla geçiriyor.

Felicity fırından bir parti kek alarak, "Kremasını daha az ye Maeve, yoksa kek için hiç kalmayacak," diyor.

Sophie ve Maeve birbirlerine bakıyorlar. Üzerlerinde aynı kıyafetler var, kırmızı puantiyeli küçük beyaz elbiseler, bilmesem kirazı andırdığını söyleyebilirim. Karımın yaramaz bir espri anlayışı vardır ve bana bebeklerimizin ne zaman dünyaya geldiğini hatırlatmayı çok sever.

"Bakmadan nasıl biliyor? O büyülü," diyorum. İki çift parlak gümüş göz bana dönüyor ve orada çılgılığı sandalyelerin olarak onlar her ikisi de atıyor

koltuklarından kalkıp dizlerimi kavramak için masanın etrafında koşturuyorlar.

"Baba, ! Bizi kaldır!"

"Önce beni kaldırın!" Sophie talep ediyor.

"Bunun için fazla büyüyorsun." Eğilerek ikisini de aynı anda tutuyorum, her iki kolumda birer tane, yanlarıma doğru kavriyorum. Hâlâ ağır değiller ama onları biraz kızdırmak hoşuma gidiyor.

"Asla çok büyük değil," diye fısıldıyor Maeve, yanağıma yapışkan bir öpücük kondurarak. Şekeri seviyorlar kızlarım. Neredeyse benim kadar. Felicity ile tanıştığımndan beri tatlıya düşkünlüğümü keşfettim.

"Asla," diye kabul ediyorum ve onu koyu kıvırcık saçlı başından öpüyorum. Felicity ile gözlerimi alacaklarına dair iddiaya girmiştik.

Evet. Pahalı bir arama.

Önemli değil. İsteddiği her şeyi karşılayabilirim. Hâlâ Brent'i yönetiyorum ve Londra mafyasının mürekkep gölgesi olmaya devam ediyor. Daha karanlık, daha sessiz, sizi bütün olarak yutması daha muhtemel. Ama eskiden talep ettiğimden biraz daha az doğrudan müdahalemlerle. Paulo genişlemiş konumunun tadını çıkarıyor ve açıkçası bunu hak etti. Ben de eşim ve ailemle vakit geçirmeye bayılıyorum.

Düşmanlarımı korkutmak hâlâ eğlenceli, beni yanlış anlamayın ama ben iki küçük dehşetimi tercih ederim.

"Peki, siz ikiniz bu pastaları benimle birlikte mi süsleyeceksiniz?"

Kıkırdayan kızlarımı Felicity'nin yüzünde alaycı bir gülümsemeye beklediği masaya taşırken bağırışlar ve onay çılgınlıkları duyuyorum. Çocuklarımıza karşı bu kadar hoşgörülü olmam onu eğlendiriyor.

"Merhaba, Cara." Eğilip güzel karımı öpüyorum ve o da mutlulukla iç çekiyor.

"Baba! Cupcakes!" Sophie, Felicity ve benim öpüşmemiz onun düşündüğünden daha uzun sürdüğünde şikayet ediyor.

"Sonra," diye söz veriyorum Felicity'ye, bir sandalye çekip kızları kucağıma oturturken.

Kekleri ve bir torba krema getirdim. Üçümüz pastalarımızı süslüyoruz. Kızlarımın dikkatli bakışları altında ve onların yönlendirmeleriyle, tereyağı kremasını sıkma işinin çoğunu ben yapıyorum. Felicity kalan pastaları kendine özgü zarif tarzıyla ve mutfaktaki işlerle uğraşarak memnuniyetle süslüyor. Benim ve çocukların yanında olmasını, sevdiği şeylerin tadını çıkarmayı çok seviyor.

Parlak renkli yüzler ve binler ve masadaki her dekorasyonla Sophie bir kaos ajanıdır. Hiçbir şey çok pembe ya da çok fazla değil. Maeve daha düşünceli ama yine de küçük bir kızın içgüdülerine sahip, daha ölçülü olsa da onun pastası da çok pembe. İkisi de şekerli süslemelerden aşırı miktarda yiyor. Jöleli limon ve portakal dilimleri, pastalarının üzerine koymak için olmasa da yemek için favorileri. Ben mi? Felicity'nin her zaman olgun kırmızı meyveleri tercih ederim. İskoçya'dan ahududu ve çilekler, yumuşak, tatlı ve biraz da keskin. Güzel kokulu ve vanilya ile ideal uyum sağlıyorlar.

Başarısız bir görev olduğunu bilsem de kekimi sade tutmaya çalışıyorum. İki kız da ben bakmıyorken benimkinin üzerine süslemeler yığmaktan zevk alıyor, bu da Felicity'nin elinin arkasından gülmesine neden oluyor.

Sonunda tüm kapkeklerimiz bir dekorasyon kasırgası vurmuş gibi görüldüğünde, "Hazır mıyız? Hazırız!"

"Bu sefer kim kazanacak?" Felicity arkamızdan geliyor ve omzumun üzerinden bakıyor. Bu geleneğimizin bir parçası: pasta süslemesini uzman gözüyle değerlendiriyor.

"O benim! Benimki en iyisi!" Sophie kulağıma doğru haykırıyor ve ben irkiliyorum.

"Kesinlikle en gürültülü olan sensin," diye mırıldandım.

"Mmmm. Bunun renkleri çok güzel," diyor Felicity, Sophie'nin pastasını işaret ederek. Keklerin her birinde övecek bir şey buluyor. Benimkinde bile. "Buradaki desene bayıldım," ekliyor Maeve'in kırmızı girdabını göstererek.

"Sanırım..." Sanki televizyondaki bir yemek programının yarışmacılarıymışız gibi uzun bir ara veriyor. "Babamınki en iyisi."

Maeve ve Sophie ikiz bıkkınlıkla "Ah anneciğim!" diye inlediler.

Kızlarımı dizlerimden kaldırıp ödülümü almak için ayağa kalktığımda kıkırdıyorum. Sophie ya da Maeve tercih ettikleri oyunlarda fazladan zaman ya da biriktirdikleri her neyse ona kredi alırken, ben en sevdiğim ödülü alıyorum.

"Artık öpüşmek yok, bu iğrenç!" Sophie şikayet ediyor.

"Pekâlâ, ödülümü sonraya saklayalım," diyorum ve Felicity gülümser. "Şu işi halledelim ve akşam yemeği yiyelim."

Kızlar yardım etmek için acele ediyor.

Pastaları süslemek için kullandığımız son tereyağı kremasını alıyorum. "Bunu ben alacağım."

Felicity'nin gözleri büyür. Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyor. Tereyağlı krema yemeyi nasıl sevdiğimi biliyor.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim, umarım Kingpin gitmiştir. Daha fazla Marco ve Felicity ister misiniz?

[Almaktarafından Yakalanmak hoşunuza özel genişletilmiş sonsöz doğrudan gelen kutunuza.](#)

Hey, gerçekten tatlı bir şey yapabilir misin? Marco ve Felicity'nin hikayesini beğendiyseniz, bir sonraki sayfaya tıklayın ve bir puan verin.

Yazarlara gerçekten yardımcı oluyor! Teşekkürler!

Saplantılı bir takipçi gibi kralcı kahramanla ?
Westminster'ın kralı yer aldığı [Claimed by the
Mobster](#)'a göz atın.bir daha fazla yaş farkı romantizmi
mi arıyorsunuzve onun yasak kızının

THANKS

Okuduğunuz için teŖekkür ederim, umarım .

Biraz daha Dek Mutlu okumak ister misiniz? [Özel sonsözleri ve ücretsiz hikayeleri almak için tıklayın!](#) veya EvieRoseAuthor.com adresine gidin

Eğer vaktiniz varsa, kitaplar hakkında konuşmayı sevdiğiniz her yerde bir yorum yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar, ne kadar kısa olursa olsun, okuyucuların sevecekleri hikayeleri bulmalarına yardımcı olur.

Haberleri ilk önce almayı seviyor musunuz? Beni tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda takip edin

- Okurlarla sohbet etmeyi seviyorum ve siz de en son haberleri alıyorsunuz.

Eğer haber bülteni çok fazla bağlılık gerektiriyorsa, beni [BookBub](#)'da takip etmenizi öneririm, orada sadece yeni yayın bildirimleri ve fırsatlar alacaksınız.

INSTALOVE BY EVIE ROSE

Stalker Stalker'ım

Tarafından

ŞımartıldıKingpins

Göz göze geldiğimiz andan itibaren, ben onun şanslı kızıyım... Ama ödemem gereken bir bedel var

Düşmanı tarafından sahiplenildi

Yaşlı, güzel ve sert bir adam olan acımasız yeni kralın ateşkes için böyle bir bedel ödemesini beklemiyordum: anlaşmalı bir evlilik.

Kamuoyundaki İddiası

İlk seferim kardeşimin en iyi arkadaşına satıldı.

Mafia Patronu Kingpin'in

Bebeğinden Hamile

Kingpin'den yardım istedim. O da evlilik teklif etti.

Bebek Teklifi

Patronum beni internetten "sihirli meyve suyu" alırken yakaladı... Ve şimdi de bebeğimin babası olmak istiyor!

Huysuz Patronlar

Daha Yaşlı Daha Sıcak Daha Huysuz

Milyarder patronum, çalışmam gerekirken beni kitap okurken yakalıyor. Peki ya cezası?

Uzun, Esmer ve Huysuz

Patronum beni bardan almaya geldiğinde, sarhoş olduğum ve sahte erkek arkadaşımı tıpkı onun gibi tarif ettiğim için çıldırmasını bekliyorum. Ama o evlilik talep ediyor...

Londra Mafia Patronları

Mafia Patronu Tarafından

Yakalandı

Masum bir kaçak olabilirim ama mafya babası tarafından öldürülen arkadaşımın intikamını almak için onun cenazesindeyim: King.

Kingpin tarafından alındı

Uzun boylu, esmer, yaşlı ve tehlikeli. Onu istememeliydim.

Mafia Kralı tarafından çalındı

Bunca zamandır beni izlediğini bilmiyordum.
Kaçmak için bir planım vardı. O gelene kadar düğün provamda her şey mükemmel gidiyordu.

Kingpin tarafından yakalandı

Kingpin, kaçmaya çalışarak sabrını sinamamam gerektiğine dair bir uyarı homurdanıyor.

Onun küçük esiri olarak kalmamın imkanı yok.

Mafya tarafından sahiplenildi

Eski erkek arkadaşımın babasına aşığım: benim iki katım yaşında tehlikeli ve güçlü bir mafya babası.

Bratva tarafından kaçırıldı

Kahve dükkanına gelen bu adama dayanılmaz bir aşk besliyorum. Her gün. Yaşlı, güzel, mükemmel giyimli. Rus aksanı ve gümüş gözleri var.

Mafia Patronu Tarafından Kaçırıldı

Sevgilim bıçak çekince kendimi banyoya kilitledim. Sonra uzun boylu, karanlık bir kurtarıcı kapıdan içeri girdi... ve beni kaçırdı.

Bratva tarafından tutuldu

"Sana kim zarar verdi?"

Ne olduğunu anlamadan, muhteşem komşum beni kollarına aldı ve çatı katına götürdü. Ve gitmeme izin vermiyor.

İğrenç İskoç Kingpins Yasak İtiraz

O daha yaşlı ve zengin, ve ben eski sevgilime yalvarırken gençlik aşkım yeniden su yüzüne çıkıyor.

mafyanın ayarladığı evlilikten kaçmama yardım etmesi için. Bana kovmak istediği bir baştan çıkarıcıymışım gibi bakıyor ama İskoç şatosunda karda mahsur kaldık.

Tutsak Arzular

Onu öldürmek için gönderildim ama beni yakaladı ve onun merhametine kaldım.
Ona yalvarırsam gitmeme izin vereceğini söylüyor.

Hevesli Ev Kadını

En iyi arkadaşının babası ücretsiz kullanabileceği bir ev kadını için ilan vermiştir ve o da mükemmel bir adaydır.

CONTEMPORARY ROMANCE BY EVIE ROSE WRITING AS EVE PENDLE

Wildbrook'un Sırları [Her](#)

[Nemesis saat 17:00'ye](#)

[kadar](#)

Adam huysuz, kız gün ışığı. Birlikte kara gömülmek üzereler. Ve sadece bir yatak var.

[Gece Yarısına Kadar Sahte](#)

[Randevusu](#) Adam seksi. Zengin. Otoriter. Ve huysuz. Kız nazik, kapana kısılmış ve yakında beş parasız kalacak.

[Huysuz Komşusu Cadılar Bayramına Kadar](#)

Çok güzel ama huysuz.

Dikkat çekici, neşeli ve başı büyük belada.

[Noel'e kadar patronu](#)

Ona katlanamaz ama teklifi çok caziptir. Adam çok fazla sırrı olan alaycı bir milyarderdir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.